

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือกิจการ

คนทั่วไป เชื่อกันว่า ผู้เขียน หนังสือ กิจการ ก็คือ “ลูกา แพทย์ที่รัก” (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่า หนังสือ กิจการนี้ เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจาก ผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่า ท่าน ได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ ผ่าคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน

หนังสือ กิจการ ได้รับ การ เขียน ขึ้น ใน ช่วง เวลา ที่ เปาโล ได้รับ การ ปลดปล่อย ตัว จาก คูก ครั้ง แรก ที่ กรุง โรม (กจ 28:30) (ปีค.ศ. 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึง ช่วง เวลา สอง ปี แรก ที่ เปาโล ถูกคุมขัง อยู่ใน คูก เป็น ครั้ง แรก ที่ กรุง โรม ดังนั้น จึง ครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วน ใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็ม เป็น ศูนย์กลาง และ ข่าว ประเสริฐ ได้ ประกาศ แก่ชนชาติยิว เป็น หลักในบทที่ 13-28 กล่าวถึง เปาโล เป็น ส่วน ใหญ่ มีเมืองอันติโอก เป็น ศูนย์กลาง สำหรับงานเผยแผ่ พระ วณะ ของ พระเจ้า ไป ยัง ต่าง ประเทศ และ ข่าว ประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาตินอกกว่าชนชาติยิว

ใน ส่วน แรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟิลิป และบทที่ 9 ได้บันทึก การกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเน

ลิวอิสคนต่างชาติดิที่เมืองซีซารียาและอานาเนีย ที่ดามัสกัส
อย่างรึก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตร
และกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันทิโอกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้น
เท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส
แล้วก็เป็รื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะคริต ไปที่เมือง
กาลาเทีย และแคว้นซีลีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซีซารียา และในที่สุดได้ผจญกับ
เรืออัปปาง และเล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าว
ถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อน
เสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้านั้นส่วน
ใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ใน หนังสือ อัครสาวก หน้ นาย แพทย์ลูกา
ได้แสดง ประวัติศาสตร์ของ คริสเตียนชนชาติยิว ใน คริสต
จักรหลาย แห่ง และประวัติศาสตร์ของ คริสเตียนชาว ต่าง
ชาติแก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึง
สิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรง
สั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ใน
หนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ
และทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์
และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของ เรื่อง ก็ คือ การ เผย แพร่ข่าว ประเสริฐ
ออกไป ทั่ว โลก โดย ฤทธิ์ อำนาจ แห่ง พระวิญญาณ บริสุทธิ์
โดย ทาง ภูมิศาสตร์แล้ว ส่วน ที่ได้รับ ข่าว ประเสริฐ ตาม
ลำดับก่อนหลัง จะเป็น ดังนี้ กรุง เยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย
แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการใน

ลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปเล่า ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านถูก ำ ได้รับ ความ เข้าใจ จาก เบื้อง บน อย่าง สมบูรณ์ ใน สิ่ง ที่ ท่าน ได้เขียน นั้น และมี เพียง ทาง เดียว เท่า นั้นที่ ท่าน จะทำให้ พระคัมภีร์ สำเร็จ ลง ได้อย่าง บริบูรณ์ก็โดยการ รับ ถ้อยคำ มาจาก พระเจ้า ด้วย การ ทรง ตลใจ ของ พระองค์ เอง สิ่ง ที่ ท่าน ถูก ำ เขียน ขึ้น นั้น ท่าน ได้รับ มา จาก พระเจ้า โดยตรง ไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำ เหตุการณ์โดย ตัว ของ ท่าน เอง และก็ไม่ใช่ได้มา จาก คำ พยาน ของ ผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

¹ โอ ข้าแต่ท่านเออพิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำ และสั่งสอน ² จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่ง โดย เดช พระ วิญญาณ บริสุทธิแก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น ³ ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴ เมื่อพระองค์ได้ทรง ชุมนุมกันกับ อัครสาวก จึง กำชับ เขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือ พระองค์ ตรัสว่า **“ตาม ที่ท่าน ทั้งหลาย ได้ยิน จาก เรานั้น แหละ ⁵ เพราะว่า ยอห์น ให้รับ บัพติศมา ด้วย น้ำ ก็จริง แต่ไม่เข้า ไม่นาน ท่าน ทั้งหลาย จะรับ บัพ**

ติศมา ด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์” ⁶ เมื่อ เขา ทั้ง หลาย ได้ ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลใน ครั้งนี้หรือ” ⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ธุระของท่าน ที่ จะ รู้ เวลา และ วาระ ซึ่ง พระ บิดา ได้ ทรง กำหนด ไว้ โดย สิทธิ อำนาจ ของ พระองค์ ⁸ แต่ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้ รับ พระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญูณบริสุทธิ์จะเสด็จมา เหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุง เยรูซาเล็ม ทั่ว แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุด ปลายแผ่นดินโลก” ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่ เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆ คลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การ เสด็จ ขึ้น สู่อสวรรค์และการ เสด็จ มา ครั่ง ที่ สอง ของ พระคริสต์

¹⁰ เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา ¹¹ สอง คนนั้นกล่าวว่า “ชาว กาลิเลอี เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่น ดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไป ยัง สวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็น พระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้ (ลก 24:49)

¹² แล้วอัค รสา วก จึง ลง จาก ภูเขา มะกอก เทศ ซึ่ง อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คน เดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ เมื่อเข้ากรุงแล้ว เขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ

ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บารโธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่¹⁴ พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนืองพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซู และพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธิอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดา

¹⁵ คราวนั้นเปโตร จึง ได้ ยืน ขึ้น ท่ามกลาง เหล่า สาวก (ที่ประชุมกันอยู่¹⁵ มีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า ¹⁶ “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดา ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู ¹⁷ เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้ามาในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้ ¹⁸ ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวไส้พุงทะลักออกมาหมด ¹⁹ เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลहित ²⁰ ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’ ²¹ เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเรา เสมอ ตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา ²² คือตั้งแต่บัดตีศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” ²³ เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือ โยเซฟ ที่เรียกว่า บารซับบาส มีนามสกุลว่า ยูสทัส และมัทธิอัส ²⁴ แล้ว พวกสาวก จึง อธิษฐานว่า

“พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน ²⁵ ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้น ได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” ²⁶ เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

2

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹ เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน ² ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้ำสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น ³ มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสั้นทุกคน ⁴ เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด ⁵ มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁶ เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง ⁷ คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ ⁸ เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา ⁹ เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอเลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดีย และแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย ¹⁰ ในแคว้นฟริเจีย แคว้นบิซุทีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจาริตยิว

11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยิน คน เหล่า นี้กล่าว ถึง มหกิจ ของ พระเจ้า ตาม ภาษา ของ เรา เอง” 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน” 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “คนเหล่านั้นเมาเหล้า องุ่นใหม่”

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 ฝ่าย เปโตร ได้ ยืน ขึ้นกับ อัครสาวก สิบ เอ็ด คน และ ได้กล่าว แก่คนทั้งปวง ด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชายผู้เดียว และบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และ ฟัง ถ้อยคำ ของ ข้าพเจ้า เกิด 15 ด้วยว่า คน เหล่า นี้มิได้เมา เหล้า องุ่น เหมือน อย่าง ที่ ท่าน คิด นั้น เพราะว่า เป็น เวลา สาม โมง เข้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ตาม คำ ซึ่ง โยเอล ศาสตราพยากรณ์ได้กล่าว ไว้ว่า 17 ‘พระเจ้า ตรัสว่า ต่อ มา ในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่าน จะเห็น นิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ใน คราวนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เรา จะ สำแดง การมหัศจรรย์ในอากาศ เบื้องบน และหมายสำคัญที่แผ่นดิน เบื้องล่าง เป็นเลือด ไฟ และไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั้น คือ วันใหญ่ ยิ่ง ของ องค์พระผู้ เป็น เจ้า 21 และจะเป็น เช่น นี้คือ ผู้ใด ที่ จะ ร้อง ออก พระนาม ของ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ก็ จะรอด’ 22 ท่านทั้งหลาย ผู้ เป็น คนชาติอิสราเอล ขอ ฟัง คำเหล่านี้เกิด คือ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็น ผู้ที่พระเจ้า ทรง โปรด ชี้แจง ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ทราบ โดย การ อัศจรรย์ การมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรง

กระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว ²³ พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่ว จับ พระองค์ ไป ตรึง ที่ กางเขน และ ประหาร ชีวิต เสีย ²⁴ พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัด ความเจ็บปวด แห่ง ความตาย เสีย เพราะว่า ความตาย จะ ครองงำ พระองค์ไว้ไม่ได้ ²⁵ เพราะ ดาวิด ได้ ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวั่นไหว ²⁶ เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้ เนื้อหนัง ของ ข้าพเจ้า จะ พักพิง อยู่ใน ความหวัง ใจ ด้วย ²⁷ เพราะ พระองค์ จะ ไม่ ทรง ทิ้ง จิต วิญญาณ ของ ข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้อองค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป ²⁸ พระองค์ได้ทรงโปรดให้ ข้าพระองค์ ทราบทาง แห่ง ชีวิต แล้ว พระองค์จะ ทรง โปรด ให้ ข้าพระองค์ มีความยินดีเต็มเปี่ยม ด้วย สัพพะ พักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์' ²⁹ ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้ว ถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพ ของ ท่าน ยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ³⁰ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบ ว่า พระเจ้า ตรัสสัญญาไว้แก่ท่าน ด้วย พระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะ ทรง ยก พระ คริสต์ ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน ³¹ ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึง ทรง กล่าว ถึง การ คืน พระชนม์ ของ พระ คริสต์ว่า จิตวิญญาณ ของ พระองค์ไม่ต้อง ละไว้ใน นรก ทั้ง พระมั่งสละของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป ³² พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรง

บันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานใน
 ข้อนี้³³ เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื่องขาของพระเจ้าได้ทรง
 ตั้งพระองค์ขึ้น และ ครั้น พระองค์ได้ทรง รับ พระวิญญาน
 บริสุทธิ จาก พระบิดา ตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรง เท
 ฤทธิ์ เดช นี้ลงมา ดัง ที่ท่าน ทั้ง หลาย ได้ยิน และ เห็น แล้ว
³⁴ เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า
 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
 จงนั่งที่ขวามือของเรา³⁵ จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของ
 ท่าน เป็น แทน รองเท้า ของ ท่าน’³⁶ เหตุฉะนั้น ให้วงศ์วาน
 อิสราเอล ทั้ง ปวง ทราบ แน่นอนว่า พระเจ้าได้ ทรง ยก พระ
 เยชูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็น
 ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

ผู้ได้ฟังได้รับ ความ รอด และ ของ ประทาน แห่ง พระ วิญญาน

³⁷ เมื่อ คน ทั้ง หลาย ได้ยิน แล้วก็รู้สึก แปลบ ปลาย ใจ จึง
 กล่าว แก่ เปโตร และ อัคร สภา ก อื่นๆ ว่า “ท่าน พี่ น้อง ทั้ง
 หลาย เราจะทำอย่างไรดี”³⁸ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าว แก่ เขา
 ว่า “จง กลับ ใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในพระนาม แห่ง
 พระเยซูคริสต์สืบทุก คน เพราะว่า พระเจ้า ทรง ยก ความ
 ผิด บาบ ของท่าน เสีย และท่าน จะ ได้รับ ของ ประทาน ของ
 พระวิญญานบริสุทธิ³⁹ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่าน
 ทั้ง หลาย กับลูก หลาน ของ ท่าน ด้วย และ แก่ คน ทั้ง หลาย
 ที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรง
 เรียกมา ใฝ่พระองค์”⁴⁰ เปโตรจึง กล่าว อีก หลาย คำเป็น
 พยาน และ ได้เตือน สติเขา ว่า “จง เอา ตัว รอด จาก ยุค ที่
 คดโกงนี้เถิด”

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

⁴¹ คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน ⁴² เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน ⁴³ เขามีความเกรงกลัวต่อกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ ⁴⁴ บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินสิ่งของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง ⁴⁵ เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ ⁴⁶ เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขา ร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป ⁴⁷ ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน

3

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

¹ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไป จะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง ² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะเข้าไปในพระวิหาร ³ คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน ⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า “จงดูพวกเราเถิด” ⁵ คนขอทานนั้นได้เขม้นดูคาดว่าจะได้อะไรจากท่าน ⁶ เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้า มีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือ

ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” 7 แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพยุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง 8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืน และเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเด่นโลดสรเรยพระเจ้าไป 9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า 10 จึงรู้ว่า เป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น 11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผุงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของชาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

12 พอ เปโตร แล เห็นก็กล่าว แก่ คน เหล่า นั้น ว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้ โดยฤทธิ์หรือ ความบริสุทธิ์ของเราเอง 13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป 14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย 15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ 16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้น จึงได้กระทำ ให้ คน นี้ ซึ่ง ท่าน ทั้ง

หลาย เห็น และ รู้จัก มี กำลัง ขึ้น คือ ความ เชื่อ ซึ่ง เป็น ไป โดย พระองค์ได้กระทำ ให้ คน นี้ หาย ปกติ ต่อ หน้า ท่าน ทั้ง หลาย ¹⁷ พี่น้อง ทั้ง หลาย ข้าพเจ้า ทราบ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย ได้กระทำ การ นั้น เพราะ ไม่ รู้ เรื่อง ราว อะไร ทั้ง คณะ ผู้ ครอง ครอง ของ ท่าน ก็ ทำ เหมือน กัน ด้วย ¹⁸ แต่ ว่า เหตุ การณ์ เหล่า นั้น ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง ประกาศ ไว้ ล่วง หน้า โดย ปาก ของ ศาสดา พยากรณ์ ทั้ง หลาย ของ พระองค์ ว่า พระ คริสต์ ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน พระองค์ จึง ทรง ให้ สำ เร็จ ตาม นั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

¹⁹ เหตุ ฉะนั้น ท่าน ทั้ง หลาย จง หัน กลับ และ ตั้งใจ ใหม่ เพื่อ จะ ทรง ลบ ล้าง ความ ผิด บาป ของ ท่าน เสีย เพื่อ เวลา ขึ้น ใจ ยินดี จะ ได้ มา จาก พระ พักตร์ ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ²⁰ และ เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง ใช้ พระ เยซู คริสต์ ผู้ ซึ่ง เมื่อ ก่อน นั้น ได้ แฉก ไว้ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว ²¹ พระองค์ นั้น สวรรค์ จะ ต้อง รับ ไว้ จน ถึง วาระ เมื่อ สิ่ง สาร พัด จะ ตั้ง ขึ้น ใหม่ ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส ไว้ โดย ปาก บรรดา ศาสดา พยากรณ์ บริสุทธิ ของ พระองค์ ตั้งแต่ เริ่ม สร้าง โลก ²² ที่จริง โมเสส ได้ กล่าว ไว้ แก่ บรรพบุรุษ ว่า ‘องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ เป็น พระเจ้า ของ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ทรง โปรด ประทาน ศาสดา พยากรณ์ ผู้ หนึ่ง เหมือน อย่าง เรา ให้ แก่ ท่าน จาก จำพวก พี่ น้อง ของ ท่าน ท่าน ทั้ง หลาย จง เชื่อ ฟัง ผู้ นั้น ใน สิ่ง สาร พัด ซึ่ง พระองค์ จะ ได้ ตรัส แก่ ท่าน ²³ และ จะ เป็น เช่น นี้ คือ ถ้า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ไม่ เชื่อ ฟัง ศาสดา พยากรณ์ ผู้ นั้น เขา จะ ต้อง ถูก ตัด ขาด ให้ พินาศ ไป จาก ท่า มกลาง ประชาชน’ ²⁴ และ บรรดา ศาสดา พยากรณ์ ตั้งแต่ ซามูเอล เป็น ลำดับ มา ก็ กล่าว เป็น เสียง เดียว กัน พยากรณ์ ถึง กาล ครั้ง นี้ ²⁵ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น ลูก หลาน ของ ศาสดา พยากรณ์ นั้น และ ของ พันธ สัญญา

ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า’²⁶ ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน”

4

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

¹ ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง ² ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู ³ เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว ⁴ แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

⁵ ต่อมา ครั้นรุ่งขึ้น พวกครอบครัวกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์ ⁶ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ⁷ เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด” ⁸ ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวแก่เขาว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้ง

หลายของอิสราเอล 9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว 10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน 11 พระองค์เป็น 'ศิลา' ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น 'ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมม อึก แล้ว' 12 ในผู้อื่น ความรอด ไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่น ซึ่งให้ เรา ทั้ง หลาย รอด ได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า”

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษา และเป็น คน มีความ รู้ น้อย ก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู 14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อ คัดค้าน ที่จะพูดขึ้น ได้ 15 แต่เมื่อ เขา สั่ง ให้ เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน 16 ว่า “เราจะทำอย่างไรกับ คน ทั้ง สอง นี้ เพราะการที่ เขา ได้ กระ ทำ การ อัจฉริยะ อัน เด่น ก็ ได้ ปรากฏ แก่ คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ใน กรุง เยรูซาเล็ม แล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้ 17 แต่ให้เรารู้เขาอย่าง แข็ง แรง ห้าม ไม่ให้พูด อ้าง ชื่อ นั้น กับ ผู้หนึ่ง ผู้ใด เลย เพื่อ เรื่อง นี้ จะ ไม่ ได้ เลื่อง ลือ แพร่ หลาย ไป ใน หมู่ คน ทั้ง ปวง” 18 เขา จึง เรียก เปโตร และ ยอห์น มา แล้ว ห้าม ประมาด เต็ดขาด ไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย 19 ฝ่าย เปโตร และ ยอห์น ตอบ เขา ว่า “การ ที่ จะ ฟัง ท่าน

มากกว่า ฟัง พระเจ้า จะ เป็นการ ถูก ต้อง ใน สาย พระเนตร ของ พระเจ้า หรือ ขอ ท่าน ทั้ง หลาย พิจารณา ดูเถิด ²⁰ ซึ่ง ข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้” ²¹ เมื่อเขา ชู สำนับท่านทั้งสองนั้นอีก แล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะ ทำ โทษ ท่าน ใดๆ ได้ เพราะกลัว คน เหล่า นั้น เหตุว่า คน ทั้ง หลาย ได้ สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นั้น ²² ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่า สี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

²³ เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่า แก่ท่าน ²⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียง ทูล พระเจ้า ว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็น พระเจ้า ซึ่ง ได้ ทรง สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ใน ที่เหล่า นั้น ²⁵ พระองค์ตรัส ไว้ ด้วย ปาก ของ ดา วิด ผู้รับ ใช้ของ พระองค์ว่า ‘เหตุใดชน ต่าง ชาติ จึง กระทำ โกลาหล ขึ้น และ ชนชาติ ทั้ง หลาย คิด อุ่น ใน การ ที่ไร้ ประโยชน์ ²⁶ บรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนัก ปกครอง ชุมชนกัน ต่อสู้องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า และ พระ คริสต์ ของพระองค์’ ²⁷ ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปัสลาต กับ พวก ต่าง ประเทศ และ ชนชาติ อิสราเอล ได้ ชุมชุมกัน ต่อสู้พระ เยชูพระ บุตร ผู้บริสุทธิ์ของ พระองค์ ซึ่ง ทรง เจิม ไว้แล้ว ²⁸ ให้กระทำ สิ่ง สารพัด ตาม ที่ พระหัตถ์ และ พระ ดำริ ของ พระองค์ได้กำหนด ตั้งแต่ ก่อน มา แล้ว ให้เกิด ขึ้น ²⁹ บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอพระเนตรการชู้ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของ

พระองค์ด้วยใจกล้า³⁰ เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ ออก รักษา โรค ให้หาย และได้ โปรด ให้ หมายถึง สำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซู พระบุตร ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”³¹ เมื่อ เขา อธิษฐานแล้ว ที่ซึ่ง เขา ประชุม อยู่ นั้น ได้ หวั่น ไหว และ คน เหล่า นั้น ประกอบ ด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าว พระวอนขอของ พระเจ้า ด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่ง เป็น ของ กลาง และ อำนาจ ใน ท่ามกลาง พวก คริสเตียน

³² คน ทั้ง ปวง ที่ เชื่อนั้น เป็น น้ำ หนึ่ง ใจ เดียว กัน และ ไม่มี ใคร อ้าง ว่า สิ่ง ของ ที่ ตน มี อยู่ เป็น ของ ตน แต่ ทั้งหมด เป็น ของ กลาง ³³ อัคร สาวก จึง เป็น พยาน ด้วย ฤทธิ์ เดช ใหญ่ ยิ่ง ถึง การ คืน พระชนม์ ของ พระเยซูเจ้า และ พระคุณ อัน ใหญ่ ยิ่ง ได้ อยู่ กับ เขา ทุก คน ³⁴ และ ใน พวก ศิษย์ ไม่มี ผู้ใด ชัด สน เพราะ ผู้ใด มี ไร่ นา บ้าน เรือน ก็ ขาย เสีย และ ได้ นำ เงิน ค่า ของ ที่ ขาย ได้ นั้น มา ³⁵ วาง ไว้ ที่ เ้า ของ อัคร สาวก อัคร สาวก จึง แจก จ่าย ให้ ทุกคน ตาม ที่ ต้อง การ ³⁶ ฝ่าย โยเสส ที่ อัคร สาวก เรียกว่า บารนาบัส (แปลว่า ลูก แห่ง การ หนุน น้ำ ใจ) เป็น พวก เลวี ชาว เกาะไซปรัส ³⁷ มี ที่ ดิน ก็ ขาย เสีย และ นำ เงิน ค่า ที่ นั้น มา วาง ไว้ ที่ เ้า ของ อัคร สาวก

5

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย

¹ แต่ มี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ อานาเนีย กับ ภรรยา ชื่อ สัปปิรา ได้ ขาย ที่ ดิน ของ ตน ² และ เงิน ค่า ที่ ดิน ส่วน หนึ่ง เขายัง ก็ เก็บ ไว้ ภรรยา ของ เขา ก็ รู้ ด้วย และ อีก ส่วน หนึ่ง เขา นำ มา วาง ไว้ ที่ เ้า ของ อัคร สาวก ³ ฝ่าย เปโตร จึง ถาม ว่า “อานาเนีย เหตุ ใด ไฉน ซาตาน จึง ทำ ให้ ใจ ของ เจ้า เต็ม ไป ด้วย การ มุสา ต่อ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้
 4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยัง
 อยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดใน
 ใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า”
 5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคน
 ทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวก
 คนหนุ่ม ก็ลุกขึ้น ท่อ ศพ เขา ไว้แล้วหามเอาไป ฝัง 7 หลัง
 จาก นั้น ประมาณ สาม ชั่วโมง ภรรยาของ เขา ยัง ไม่ ทราบ
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้า
 ขายที่ดินได้ราคาเท่า นั้นหรือ จงบอกเราเถิด” หญิงนั้นจึง
 ตอบว่า “ได้เท่า นั้นเจ้าคะ” 9 เปโตรจึงถามนางว่า “ไฉนเจ้า
 ทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้
 เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้า
 ก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย” 10 ใน
 ทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคน
 หนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไป
 ฝังไว้ข้างสามีของนาง 11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นใน
 คริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสา
 วกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร
 อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน 13 และคนอื่นๆไม่อาจเข้า
 มาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก 14 มีชายหญิง
 เป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็น
 เจ้ามากกว่าก่อน) 15 จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนน
 วางบนที่นอนและแคร่ เพื่อ เมื่อเปโตร เดินผ่านไป อย่าง

น้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน ¹⁶ ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

¹⁷ ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง ¹⁸ จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง ¹⁹ แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า ²⁰ “จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง” ²¹ เมื่ออัครสาวกได้ยืนอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา ²² แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึง กลับมารายงาน ²³ ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็น คุก ปิดอยู่ มั่นคง และ คนเฝ้า ก็ ยืน อยู่หน้า ประตู ครั้นเปิด ประตูแล้ว ก็ไม่เห็น ผู้ใด อยู่ข้าง ใน” ²⁴ เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหาร กับ พวก ปุโรหิต ใหญ่ ได้ ยืน คำ เหล่า นี้ ก็ ฉง น สน เท่ ท์ ใน เรื่อง ของ อัคร สาว ก ว่า จะ เป็น อย่าง ไร ต่อ ไป ²⁵ มี คน หนึ่ง มา บอก เขา ว่า “ดูเถิด คน เหล่า นั้น ซึ่ง ท่าน ทั้ง หลาย ได้ จำ ไว้ ใน คุก กำลัง ยืน สั่ง สอน คน ทั้ง ปวง อยู่ ใน พระ วิหาร ” ²⁶ แล้ว นาย ทหาร รักษา พระ วิหาร กับ พวก เจ้า พนักงาน จึง ได้ ไป พา พวก อัคร สาว ก มา โดย ดี เพราะ กลัว ว่า คน ทั้ง ปวง จะ เอา หิน ขว้าง ²⁷ เมื่อ เขา ได้ พา พวก อัคร สาว ก มา แล้ว ก็ ให้ ยืน หน้า สภา มหาปุโรหิต จึง ถาม ²⁸ ว่า “เรา ได้ กำ ขั บ พวก เจ้า อย่าง แข็ง แรง มิ ให้ สอน ออก ชื่อ

นี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา”

เปโตรได้ฟ้องสภา

²⁹ ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลาย จำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ ³⁰ พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้น มาใหม่ ³¹ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้าชาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา ³² เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ นั้นก็เป็นพยานด้วย” ³³ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย

กามาเลียเอล เข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

³⁴ แต่คนหนึ่งชื่อกามาเลียเอล เป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืน ขึ้น ใน สภา แล้ว สั่ง ให้ พวก อัคร สาวก ออก ไปเสีย ภายนอก ครุหนึ่ง ³⁵ ท่าน จึง ได้กล่าว แก่ เขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี ³⁶ เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อธูดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ธูดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป ³⁷ ภายหลัง ผู้นี้มีอีก คน หนึ่ง ชื่อ ยูดา ส เป็น ชาว กาลิลี

ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญญัติสามะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป ³⁸ ในกรณีนี้ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง ³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำให้ลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า”

สาวก ที่ถูก ช่มเหง ยัง คง ยินดี และเป็น พยาน ฝ่าย พระ คริสต์

⁴⁰ เขา ทั้ง หลาย จึง ยอม เห็น ด้วย กับ กามา ลี เอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป ⁴¹ พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสม จะ ได้ รับ การ หลั่ง เกียรติ เพราะ พระนาม ของ พระองค์ นั้น ⁴² ที่ ใน พระ วิหาร และ ตาม บ้าน เรือน เขา ได้ สั่ง สอน และ ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

¹ ใน คราว นั้น เมื่อ ศิษย์ กำลัง ทวี มาก ขึ้น พวก กรีก บ่น ดี ยิน พวก ฮีบรู เพราะ ใน การ แจก ทาน ทุกๆ วัน นั้น เขา เว้น ไม่ได้ แจก ให้ พวก แม่ ม่าย ชาว กรีก ² ฝ่าย อัคร สาวก ทั้ง สิบสอง คน จึง เรียก บรรดา ศิษย์ ให้ มา หา เขา แล้ว กล่าว ว่า “ซึ่ง เราจะ ละเลย พระวณะ ของ พระเจ้า มัว ไป แจก อาหาร ก็ หา ควร ไม่ ³ เหตุ ฉะนั้น พี่น้อง ทั้ง หลาย จง เลือ ก เจ็ด คน ใน พวก ท่าน ที่มี ชื่อ เสียง ดี ประกอบ ด้วย พระ วิญญู ญาณ บริสุ ทธิ์ และ สติ ปัญญา เรา จะ ตั้ง เขา ไว้ ดู แล การ งาน นี้ ⁴ ฝ่าย พวก เรา จะ

ข่มักเข้มนอริษฐานและสั่งสอนพระวณะเสมอไป”⁵ คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วย ความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟิลิป โปร์โครัส นิคา โนร์ ทิโมน ปารเมเนส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว⁶ คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อ หน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา⁷ การประกาศพระวณะของพระเจ้า ได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้น เป็นอันมาก ใน กรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

⁸ ฝ่าย ส เท เฟ น ประกอบ ด้วย ความ เชื่อ และ ฤทธิ์เดช จึง กระทำ การ มหัศจรรย์ และ การ อัจฉริยะใหญ่ท่ามกลาง ประชาชน⁹ แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรดิน มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบาง คนจากซีลีเชีย และเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากัน มา ไล่เลียงกับสเทเฟน¹⁰ คนเหล่านั้น สู้สติปัญญา และน้ำใจ ของ ท่าน เมื่อ ท่าน กล่าว แก่ เขา ไม่ได้¹¹ เขา จึง ลอบ ปลุก พยาน เท็จ ว่า “เรา ได้ยิน คน นี้พูด หมิ่น ประมาท ต่อ โมเสส และต่อพระเจ้า”¹² เขา युยง คน ทั้ง ปวง และพวก ผู้ใหญ่กับ พวกธรรมอาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา¹³ ให้พยาน เท็จ มา กล่าว ว่า “คน นี้พูด หมิ่น ประมาท สถาน บริสุทธีนี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย¹⁴ เพราะเราได้ยิน เขา ว่า พระเยซูชวาวนาซาเรธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และ จะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา”¹⁵ พวกสมาชิก สภาต่าง ฟังดูส เท เฟ น เห็น หน้า ของ ท่าน เหมือน หน้า ทูต สวรรค์

7

1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้เป็นจริงหรือ”

ส เท เฟน ได้ เล่า ถึง การ ที่ พระเจ้า ได้ ทรง กระทำ ไว้ กับ
ชนชาติอิสราเอล

2 ฝ่าย ส เท เฟน จึง ตอบ ว่า “ท่าน ทั้ง หลาย พี่น้อง
และ บรรดา ท่าน ผู้อาวุโส ขอ ฟัง เกิด พระเจ้า แห่ง สง่า
ราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ใน
ประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน
3 และได้ ตรีศ กับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไป จาก ประเทศ ของ
เจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้า
เห็น’ 4 อับราฮัม จึง ออก จาก แผ่น ดิน ของ ชาว เคล เดียว ไป
อาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่มีบิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว
พระองค์ทรงให้ท่านออกจากริมนั้น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่าน
ทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับ
ราฮัม มีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะ
เมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดิน
นี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลัง
ท่าน 6 พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัย
อยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส
และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี 7 พระเจ้าตรัสว่า ‘และ
เราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะ
ออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้’ 8 พระองค์ได้ทรงตั้ง
พันธสัญญาพิธีเข้าสู่หนัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้น เมื่ออับ
ราฮัม ให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึง ให้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด
อิสอัค ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบ ให้กำเนิดบุตร
สิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา 9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านี้นั้น
คิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระ

เจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ ¹⁰ ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปราน และมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศ อียิปต์ ท่าน จึง ตั้ง โยเซฟ ให้ เป็น ผู้ ปกครอง ประเทศ ศอียิปต์กับทั้ง พระราชสำนัก ของ ท่าน ¹¹ แล้ว บังเกิด การกั้นดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเรา จึง ไม่มีอาหาร ¹² ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้ บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก ¹³ พอคราวที่สองโยเซฟ ก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย ¹⁴ ฝ่ายโยเซฟ จึง ได้ เชิญ ยาโคบ บิดากับ บรรดาญาติของตน เจ็ดสิบห้าคนให้มาหา ¹⁵ ยาโคบ ได้ ลง ไป ยัง ประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ ¹⁶ เขา จึง ได้ นำ ศพ ไป ผัง ไว้ ใน เมือง เซเคม ใน อุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม ¹⁷ เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ประชาชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ ¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ ¹⁹ กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ช่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ ²⁰ คราวนั้นโมเสสเกิดมา มีรูปร่างงดงาม เขา จึง ได้ เลี้ยง ไว้ ใน บ้าน บิดา จนครบสามเดือน ²¹ และเมื่อลูกอ่อนนั้น ถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชนิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน ²² ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ

23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล 24 เมื่อท่านได้เห็น คนหนึ่ง ถูกข่มเหง จึง เข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น 25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคง เข้าใจว่า พระเจ้า จะทรง ช่วย เขา ให้ รอด ด้วย มือ ของ ตน แต่เขาหา เข้าใจ ตั้ง นั้น ไม่ 26 วันรุ่งขึ้น โมเสส ได้เข้ามาพบ เขา ขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขา กลับติกันอีก จึง กล่าว ว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่าน เป็น พี่น้อง กัน ไฉน จึง ทำร้าย กัน เล่า’ 27 ฝ่าย คน ที่ ข่มเหง เพื่อน นั้น จึง ผลัก โมเสส ออก ไป และ กล่าว ว่า ‘ใคร แต่ง ตั้ง เจ้า ให้ เป็น ผู้ ครอบ ครอบ และ ผู้ พิพากษา พวกเรา 28 เจ้าจะฆ่าเรา เสีย เหมือน ฆ่า ชาว อียิปต์ เมื่อวาน นี้ หรือ’ 29 เมื่อ โมเสส ได้ยิน คำ นั้น จึง หนี ไป อาศัย อยู่ ที่ แผ่นดิน มิ เดียน และ ให้ กำเนิด บุตร ชาย สอง คน ที่ นั้น 30 ครั้น ล่วง ไป ได้ สี่สิบ ปี แล้ว ทูตสวรรค์ องค์ หนึ่ง ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า มา ปราบ ฎ แก่ โมเสส ใน เปลว ไฟ ที่ พุ่ม ไม้ ใน ถิ่น ทูรกัน ดาร แห่ง ภูเขา ซินาย 31 เมื่อ โมเสส เห็น ก็ ประหลาดใจ ด้วย เรื่อง นิमित นั้น ครั้น เข้า ไป ดู ใกล้ ๆ ก็มี พระ สุรเสียง ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรัส กับ เขา 32 ว่า ‘เรา เป็น พระ เจ้า ของ บรรพบุรุษ ของ เจ้า เป็น พระ เจ้า ของ อับราฮัม เป็น พระ เจ้า ของ อิสอัค และเป็น พระ เจ้า ของ ยาโคบ’ โมเสส จึง กล่าว จน ตัว สั่น ไม่ อาจ มอง ดู 33 ฝ่าย องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า จึง ตรัส กับ โมเสส ว่า ‘จง ถอด รองเท้า ของ เจ้า ออก เสีย เพราะ ว่า ที่ ซึ่ง เจ้า ยืน อยู่ นี้ เป็น ที่ บริสุทธิ์ 34 ดูเถิด เรา ได้ เห็น ความ ทุกข์ ของ ชนชาติ ของ เรา ที่ อยู่ ใน ประเทศ อียิปต์ แล้ว และ เรา ได้ ยิน เสียง คร่ำ ครวญ ของ เขา และ เรา ลง มา เพื่อ จะ ช่วย เขา ให้ รอด จง มาเถิด เรา จะ ใช้ เจ้า ไป ยัง ประเทศ อียิปต์’ 35 โมเสส ผู้ นี้ ซึ่ง ถูก เขา ปฏิเสธ โดย กล่าว ว่า ‘ใคร แต่ง ตั้ง เจ้า ให้ เป็น ผู้ ครอบ

ครองและผู้พิพากษาพวกเรา' โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่ฟุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น³⁶ คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁷ โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น'³⁸ โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย³⁹ บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลึกใสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมิใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์⁴⁰ จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้ นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ'⁴¹ ในคราวนั้น เขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น⁴² แต่พระเจ้าทรงหัน พระพักตร์ ไป เสีย และปล่อยให้ เขา นมัสการ หมู่ดาว ในท้องฟ้า ตาม ที่มีเขียนไว้ใน พระคัมภีร์แห่ง ศาสตาศาพยากรณ์ว่า 'โอ วงศ์วานอิสราเอล เอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเรา และ ถวาย เครื่อง บูชา ให้แก่เรา ใน ถิ่น ทุรกัน ดาร ถึงสี่สิบปีหรือ⁴³ แล้วเจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้น เพื่อกราบ นมัสการ รูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้ง

หลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก' 44 บรรพบุรุษของเรา เมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้ เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น 45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลังเมื่อได้รับพลับพลานั้นจึงขนตามเยชูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พื้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลานั้นก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด 46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ 48 ถึงกระนั้นก็ตีองค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 49 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน 50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ' 51 ท่านคนชาติหัวแข็งใจตื้อหูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญูณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย 52 มิใคร่บ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย 53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่"

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาตใจ และขบเขี้ยว เคี้ยว ฟัน เข้าใส่ส เท เฟน 55 ฝ่ายส เท เฟน ประกอบด้วย พระวิญญูญาณ บริสุทธิ ได้เข้มน ดูสวรรคค์เห็น สง่า ราศี ของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวก เป็น ช่อง และบุตร มนุษย์ ยืน อยู่ เบื้อง ขวา พระหัตถ์ของพระเจ้า” 57 แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดัง และอุดหูรั้งกรูกัน เข้า ไป ยัง ส เท เฟน 58 แล้วขับไล่ท่านออกจาก กรุง และเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำส เท เฟน ได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่ม คนหนึ่ง ชื่อ เซา โล 59 เขาจึงเอาหินขว้างส เท เฟน เมื่อกำลังอ้อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญูญาณของข้าพระองค์ด้วย” 60 ส เท เฟน ก็คุก เข่า ลง ร้อง เสียง ดัง ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่องลับไป

8

เซาโลข่มเหงคริสตจักร

¹ การที่เขาฆ่าส เท เฟน เสีย นั้น เซาโล ก็ เห็น ชอบ ด้วย คราวนั้น เกิด การ ข่ม เหง คริสตจักร ครั้ง ใหญ่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย ² ผู้ที่เกรงกลัวพระเจาก็ฝังศพส เท เฟน ไว้ แล้ว คร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง ³ ฝ่ายเซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปจุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียน ที่ กระจัดกระจาย ไป ได้ นำ จิต วิญญูณ ทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

4 ฉะนั้น ฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวาทะนั้น 5 ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยันท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น 7 ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เปโตรอัมพาทกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ 8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน เคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ 10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า” 11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว 12 แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง 13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วยเมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ 14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวาทะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา 15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)

17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก 19 และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” 20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่า จะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์ จะทรงโปรด ยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า 23 ด้วยเราเห็นว่า เจ้าจะต้องรับ ความขมขื่น และติดพันธนะแห่งความชั่วช้า” 24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อ ข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว” 25 ครั้น พวกอัครสาวก เป็น พยาน และ ประกาศ พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ขันทีชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้น ไป ยังทิศใต้ ตามทางที่ลงไป จากกรุง เยรูซาเล็ม ถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย” 27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเกิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนาง คานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการใน

หนังสือกิจการ 8:28-30 หนังสือกิจการ 8:40

กรุงเยรูซาเล็ม 28 ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์อยู่ 29 ฝ่ายพระวิญญูญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ชดรถม้า นั้น เกิด” 30 ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์ จึงถามว่า “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ” 31 ชั้นที่จึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหน จะเข้าใจได้” ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน 32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ ‘เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่บรีปากของท่านเลยฉันนั้น 33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว’ 34 ชั้นที่จึงถามฟิลิปว่า “ศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้น เล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด” 35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู 36 ครั้นกำลังเดินทาง ไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงบอกว่า “ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา” 37 และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจ เชื่อท่านก็รับได้” และชั้นที่จึงตอบว่า “ข้าพเจ้า เชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” 38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสอง ลงไปในน้ำ ทั้งฟิลิปกับชั้นที่ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญูญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และชั้นที่นั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี 40 แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมือง

ซีซารียา

9

เขาโลกกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

¹ ฝ่าย เขา โล ยัง ชู คำราม กล่าว ว่า จะ ฆ่า ศิษย์ ของ องค์ พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปห้ามหาบรูโรทิต ² ขอหนังสือไปยัง ธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้น ไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายัง กรุง เยรูซาเล็ม ³ เมื่อ เขา โล เดินทาง ไปไกลจะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใด นั้นมี แสงสว่างส่องมาจากฟ้า ล้อมตัวเขาไว้รอบ ⁴ เขา โล จึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “**เขา โล เขาโล เอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม**” ⁵ เขา โล จึงทูลถาม ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสว่า “**เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถือประตักัก ยากนัก**” ⁶ เขา โล ก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “**พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร**” องค์พระผู้เป็นเจ้า ตรัสแก่เขาว่า “**เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้**” ⁷ คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียง นั้น แต่ไม่เห็นใคร ⁸ ฝ่าย เขา โล ได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึง จูงมือท่านไป ยังเมืองดามัสกัส ⁹ ตาท่านก็มีมืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย ¹⁰ ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “**อานาเนียเอ๋ย**” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “**พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้**” ¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “**จงลุกขึ้น ไปที่ ถนนที่ เรียกว่า ถนนตรง ถามหา**

ชาย คนหนึ่ง ชื่อ เขา โล ชาว เมือง ทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะเหตุเกิด เขากำลังอธิษฐานอยู่¹² และในนิมิตเขาได้เห็น คนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก”¹³ แต่อานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยिनหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก¹⁴ และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์”¹⁵ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล¹⁶ เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา”

เขา โล ได้ ประกอบ ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ และ เริ่ม เทศนาสั่งสอน

¹⁷ แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขา โล กล่าว ว่า “พี่เขาโล เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”¹⁸ และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ด ตกจากตาของเขา โล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา¹⁹ พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ ท่านไม่ได้รื้อท่านประกาศตามธรรมเนียมศาสดา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า²¹ คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีไข้หรือ

ที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี้หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกบุโรหิตใหญ่”

เขา โล หลบหนีรอดได้ และได้รับ การ ยอ มรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 แต่เขา โลยังมี กำลัง ทวีขึ้น และทำให้ พวก ยิว ใน เมือง ดามัสกัส หนึ่ง อัง อยู่ โดย พิสูจน์ ให้ เขา เห็น ว่า พระ เยชู ทรง เป็น พระ คริสต์ 23 ครั้น ต่อ มา อีก หลาย วัน พวก ยิว ได้ ปรึกษา กัน จะ ฆ่า เขา โล เสีย 24 แต่ เรื่อง การ บอกร้าย ของ เขา รู้ ถึง เขา โล เขา ทั้ง หลาย ได้ ฝ่า ประตุมือง คอย ฆ่า เขา โล ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน 25 แต่ เหล่า สาวก ได้ ให้ เขา โล นั่ง ใน ช่อง ใหญ่ แล้ว หย่อน ลง จาก กำแพง เมือง ใน เวลา กลาง คืน 26 ครั้น เขา โล ไป ถึง กรุง เยรูซาเล็ม แล้ว ท่าน ใคร จะ คบ ให้ สนิ ท กับ พวก สาวก แต่ เขา ทั้ง หลาย กลัว เพราะ ไม่ เชื่อ ว่า เขา โล เป็น สาวก 27 แต่ บารนาบัส ได้ พา ท่าน ไป หา พวก อัครสาวก แล้ว เล่า ให้ เขา ฟัง ว่า เขา โล ได้ เห็น องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ที่ กลาง ทาง และ พระ องค์ ตรัส แก่ ท่าน ท่าน จึง ประกาศ ออก พระนาม พระ เยชู โดย ใจกล้า หาญ ใน เมือง ดามัสกัส 28 แล้ว เขา โล เข้า ออก ใน อยู่ กับ พวก อัครสาวก ใน กรุง เยรูซาเล็ม 29 ประกาศ ออก พระนาม ของ พระ เยชู เจ้า ด้วย ใจ กล้า หาญ ท่าน พูด ไล่ เลียง กับ พวก กรีก แต่ พวก นั้น หา ช่อง ที่ จะ ฆ่า ท่าน เสีย 30 เมื่อ ฟัง นื่อง รู้ อย่าง นั้น จึง พา ท่าน ไป ยัง เมือง ซี ซาเรีย แล้ว ส่ง ไป ยัง เมือง ทาร์ ซัส 31 เหตุ ฉะนั้น คริสตจักร ตลอด ทั่ว แคว้น ยูเดีย กาลิลี และ สะมาเรีย จึง มีความ สงบ สุข และ เจริญ ขึ้น ดำเนิน ชีวิต ด้วย ใจ ยำเกรง องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า และ ได้รับ ความ ปลอบประโลม ใจ จาก พระ วิญญาณ บริสุทธิ คริสตสมาชิ ก ก็ ยิ่ง ทวี มาก ขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

³² ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย ³³ เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว ³⁴ เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น ³⁵ ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบชาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาคู่พระผู้เป็นเจ้าของ

โตรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

³⁶ ใน เมือง ยัฟฟา มี หญิง คน หนึ่ง เป็น ศิษย์ ชื่อ ทา บิธา ซึ่ง แปล ว่า โตรคัส หญิง คน นี้ เคย กระทำ การ อัน เป็น คุณ ประโยชน์ และ ให้ ท่าน มาก มาย ³⁷ ต่อมา ระหว่าง นั้น หญิง คน นี้ ก็ ป่วย ลง จน ถึง แก่ ความ ตาย เขา จึง อาบ น้ำ ศพ วาง ไว้ ใน ห้อง ชั้น บน ³⁸ เมือง ลิดดา อยู่ ใกล้ กับ เมือง ยัฟฟา พวก สาว ก ได้ ยิน ว่า เปโตร อยู่ ที่ นั้น จึง ใช้ ชาย สอง คน ไป หา ท่าน เชิญ ท่าน มา หา เขา โดย เร็ว ³⁹ ฝ่าย เปโตร จึง ลุก ขึ้น ไป กับ เขา เมื่อ ถึง แล้ว เขา พา ท่าน ขึ้น ไป ใน ห้อง ชั้น บน และ บรรดา หญิง ม่าย ได้ ยืน อยู่ กับ ท่าน พากัน ร้อง ให้ และ ชี้ ให้ ท่าน ดู เสื้อ คลุม กับ เสื้อ ผ้า ต่าง ๆ ซึ่ง โตรคัส ทำ เมื่อ ยังมี ชีวิต อยู่ ⁴⁰ ฝ่าย เปโตร ให้ คน ทั้ง ปวง ออก ไป ช้าง นอก และ ได้ คุก เขา ลง อธิษฐาน แล้ว หัน มา ยัง ศพ นั้น กล่าว ว่า “ทา บิธา เอ๋ย จง ลุก ขึ้น” ทา บิธา ก็ ลืม ตา เมื่อ เห็น เปโตร จึง ลุก ขึ้น นั้น ⁴¹ ฝ่าย เปโตร ยืน มี ออ ออก พยุง เธอ ขึ้น จึง เรียก วิสุทธิชน ทั้ง หลาย กับ พวก แม่ ม่าย เข้า มา แล้ว มอบ หญิง ที่ เป็น ชั้น นั้น ให้ กับ เขา ทั้ง หลาย

42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั้งเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมาก มาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า 43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซาริยา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย

2 เป็นคน มีศรัทธามาก คือท่าน และทั้งครอบครัว เป็นคนยำเกรง พระเจ้า ท่าน เคย ให้ ทาน มากมาย แก่ประชาชน และ อธิษฐาน ต่อ พระเจ้า เสมอ 3 เวลา ประมาณ บ่าย สาม โมง นายร้อย นั้น เห็น นิมิต แจ่ม กระจ่าง คือ เห็น ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ของพระเจ้า เข้า มาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย” 4 และเมื่อโครเนลิอัสเขม่นดูทูตสวรรค์องค์นั้น ด้วย ความ ตกใจ กลัว จึง ถาม ว่า “นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐาน และ ทาน ของ ท่าน นั้น ได้ ขึ้น ไป เป็นที่ ระลึก ถึง จำเพาะพระพิภคตร์พระเจ้าแล้ว 5 บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร” 7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคน กับ ทหาร คน หนึ่ง ซึ่ง เป็น คน มีศรัทธามาก ที่เคย ปรนนิบัติท่านเสมอ 8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟา แล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวัน เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน เพื่อจะอธิษฐาน ¹⁰ ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป ¹¹ และได้เห็น ท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้า ผืนใหญ่ ผูกติดกัน ทั้ง สีมุม หย่อน ลง มายัง พื้น โลก ¹² ใน นั้นมีสัตว์ทุกอย่าง ที่อยู่บน แผ่น ดิน คือ สัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า ¹³ มีพระสุรเสียงมา ว่าแก่ท่านว่า **“เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นมากินเถิด”** ¹⁴ ฝ่ายเปโตร จึงทูลว่า “มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้าม หรือ ของ มลทิน นั้น ข้าพระองค์ไม่เคย ได้รับ ประทาน เลย” ¹⁵ แล้วจึงมี พระสุร เสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่าน ว่า **“ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม”** ¹⁶ เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกใน ท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซารียา

¹⁷ เมื่อเปโตรยัง คิดสงสัย เรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหา และพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว ¹⁸ และ ร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่า เปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ ¹⁹ เมื่อ เปโตรตริตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า ²⁰ จงลุกขึ้นลงไปข้างล่าง และไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเรา ได้ใช้เขา มา” ²¹ เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มา กล่าววว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหา นั้น ท่านมา รุระอะไร” ²² เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคน

ขอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้า โดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน”

โครเนลิอัสและญาติพี่น้องได้ยินข่าวประเสริฐ

23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้น เปโตรก็ไปกับเขา และพวกพี่น้องบางคน ที่เมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย 24 ล่วงมาอีกวันหนึ่ง เขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว 25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน 26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้น และกล่าวว่า “จงยั้งขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน” 27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไป แลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน 28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติ หรือเข้าเยี่ยมก็เป็นทีพระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอลาว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร” 30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า “ส่วนมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

³² เหตุฉะนั้น จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน’ ³³ ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่าน มา ก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้” ³⁴ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด ³⁵ แต่คนใดๆ ในทุกชาติที่เกรง กลัว พระองค์ และประพฤติตามทาง ชอบ ธรรม ก็ เป็นที่ ชอบ พระทัย พระองค์ ³⁶ พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดี เรื่อง สันติสุข โดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

³⁷ ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากัน ตั้งแต่ ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้น ยูเดีย ภายหลัง การ บัพ ติศ มา ที่ ยอห์น ได้ ประกาศ นั้น ³⁸ คือ เรื่อง พระเยซู ชาว นาซา เร็ธ ว่า พระเจ้า ได้ ทรง เจิม พระองค์ ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ และ ด้วย ฤทธา นุ ภาพอย่างใด และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

³⁹ เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้น เขา ได้ ฆ่า และ แขว่น ไว้ที่ต้นไม้ ⁴⁰ ในวันที่ สาม

พระเจ้าได้ ทรงให้พระองค์คืน พระชนม์ และทรงให้ปรากฏ
 41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่า
 พวก พยาน ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง เลือก ไว้แต่ ก่อน คือ ทรง
 ปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อ
 พระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว 42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทิ้ง
 หลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้
 ทรงตั้ง พระองค์ไว้เป็น ผู้พิพากษาทั้งคน เป็น และ คน ตาย
 43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อม เป็นพยานถึงพระองค์ว่า
 ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้น จะได้รับ การทรงยก ความผิด
 บาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

คนที่เชื่อ ได้รับ ความ รอด และ ประกอบ ด้วย พระ
 วิทยญาณ

44 เมื่อ เปโตร ยัง กล่าว คำ เหล่า นั้น อยู่ พระ วิทยญาณ
 บริสุทธิก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น
 45 ฝ่าย พวก ที่ได้เข้าสู่น้ำ ซึ่ง เชื่อ ถือ แล้ว คือ คน ที่มาด้วย
 ยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่า ของ ประทาน แห่ง
 พระวิทยญาณบริสุทธิได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย 46 เพราะ
 เขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญ
 พระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า 47 “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้
 นี้ที่ได้รับพระวิทยญาณบริสุทธิเหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพ
 ติศมา ด้วยน้ำได้” 48 เปโตร จึง สั่ง ให้ เขา รับ บัพ ติศ มา ใน
 พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เป
 โตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

11

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

1 ฝ่ายพวก อัครสาวก กับ พี่น้อง ทั้งหลาย ที่อยู่ใน แคว้นยูเดีย ได้ ยินว่า คนต่างชาติได้รับ พระวอนะ ของพระเจ้าเหมือนกัน 2 เมื่อ เปโตร ขึ้นไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม แล้ว พวกที่เข้าสู่หน้ต จึง ต่อว่า ท่าน 3 ว่า “ท่าน ไปหา คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต และรับประทานอาหารกับเขา” 4 แต่เปโตร ได้อธิบายให้เขา ฟัง ตั้งแต่ ต้น เป็นลำดับ มาว่า 5 “เมื่อข้าพเจ้า อยู่ใน เมือง ยัฟฟา และ กำลัง อธิษฐาน ก็ เคลิ้ม ไป แล้วนิมิต เห็น ภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือน ผ้า ผืนใหญ่ หย่อนลง มา ทั้ง สีมุม จากฟ้ามายังข้าพเจ้า 6 ครั้นข้าพเจ้า เขม่นดูผ้านั้น ข้าพเจ้า ได้พินิจพิจารณา ก็ ได้เห็น สัตว์สี่เท้า ของแผ่นดิน กับ สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า 7 แล้วข้าพเจ้า ได้ยิน พระสุรเสียง ตรัส กับข้าพเจ้า ว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’ 8 แต่ข้าพเจ้า ทูลว่า ‘หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะ ว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังมิได้เข้าปากข้าพระองค์เลย’ 9 แต่มีพระสุรเสียง ตรัสจากฟ้า ครึ่งที่สองว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’ 10 เป็นอย่างนั้น ถึงสาม ครั้ง แล้วสิ่งนั้น ทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก 11 ดูเถิด ในทันใดนั้น มีชายสามคน มายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซาริยา มาหาข้าพเจ้า 12 พระวิญญาน จึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น 13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่าน ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่า เปโตรมา 14 เปโตรนั้น จะกล่าวให้ท่านฟัง เป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่าน

รอด’¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญูญาณ
 บริสุทธิก็เสด็จ มาสถิตกับ เขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลง
 มาบนพวกเราในตอนต้นนั้น¹⁶ แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำ
 ตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า ‘**ยอห์นให้
 รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมา
 ด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ**’¹⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรง
 โปรดประทานของประทาน แก่เขา เหมือนแก่เราทั้งหลาย
 ผู้ที่ได้เชื่อ ใน พระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้า เป็นผู้ใดเล่าที่จะ
 ขัดชินพระเจ้าได้”¹⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นั่ง
 อยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คน
 ต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”

เหล่า สาวก ได้ชื่อ ว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรก ที่ เมือง
 อันติโอก

¹⁹ ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ กระจัดกระจาย ไป เพราะ การ
 เคี้ยวเข็ญ เนื่องจาก ส เท เฟน ก็พากัน ไป ยัง เมือง ฟินีเซีย
 เกาะไซปรัส และ เมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวณะ
 แก่ผู้ใด นอกจาก แก่ ยิว พวก เดียว²⁰ และ มี บาง คนใน
 พวกเขา เป็น ชาว เกาะไซปรัส กับ ชาว ไชริน เมื่อ มายัง เมือง
 อันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้า
 แก่พวกกรีกด้วย²¹ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
 อยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้
 เป็นเจ้า²² ชาวนี้ก็เล่าลือไปยัง คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม
 เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก²³ เมื่อบารนาบัส
 มาถึง แล้ว และได้เห็นพระคุณ ของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึง
 ได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่น คงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้
 เป็นเจ้า²⁴ บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญูญาณ
 บริสุทธิและความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับ

องค์พระผู้เป็นเจ้า²⁵ บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล²⁶ เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อากาศพยากรณ์ถึงการกัณดารอาหาร

²⁷ คราวนี้มีพวก ศาสดา พยากรณ์ ลง มา จาก กรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก²⁸ ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาศ ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกัณดารอาหาร มาก ยิ่ง ทั่ว แผ่น ดิน โลก การกัณดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์²⁹ พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย³⁰ เขาจึงได้ทำตังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

12

กษัตริย์เฮโรดฆ่ายากอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร

¹ แล้ว คราวนั้น กษัตริย์ เฮ โรด ได้เหยียด พระหัตถ์ ออก ทำร้ายบางคนในคริสตจักร² ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ³ เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่าน ก็ จับ เปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่าง เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)⁴ เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ๆละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด ⁶ ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ⁷ ดุเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ⁸ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอว และสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้า และตามเรา มาเถิด” ⁹ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการ ซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต ¹⁰ เมื่อออกไป พันทหารยาม ชั้นที่หนึ่ง และที่ สอง แล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจาก เปโตร ¹¹ ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว” ¹² เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์ มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ ¹³ พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง ¹⁴ เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอก ว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู ¹⁵ คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร”

¹⁶ ฝ่ายเปโตรยังยืนเฝ้าประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ ¹⁷ แต่เปโตรโบกมือให้เขาหนึ่ง และเล่าให้เขา ฟังถึงเรื่องท้องค้พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ทรงพาท่านออกจากคุก อย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวก พี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น ¹⁸ แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหาร ก็ขังหนัดฝีมือให้น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ ¹⁹ เมื่อเฮโรดหาตัว เปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยาม และรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลง ไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

²⁰ ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาว เมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจบลิสทีสกรรมวัง ของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่า เมืองของเขา ต้อง อาศัยอาหาร เลี้ยงชีพ จาก แผ่นดิน ของ กษัตริย์นั้น ²¹ เมื่อถึงวันนั้น เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จ ประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา ²² คน ทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียง มนุษย์” ²³ ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาให้ ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย ²⁴ แต่พระวณะของพระเจ้าก็ยังไม่เจริญมากขึ้น ²⁵ ฝ่าย บารนาบัสกับเฮโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จ แล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโกไปด้วย

13

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเขาโลกับบารนาบัส

¹ คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส ลิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มาเนาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล² เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น”³ เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญานบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเคีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส⁵ ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลิมาสได้เถียงกับเปาโล และได้กลายเป็นคนตาบอดไป

⁶ เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซุ⁷ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเสอร์จิอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเซาโลมา ประรณนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า⁸ แต่เอลิมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเซาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ⁹ แต่เซาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์เข้มนดูเอลิมาส¹⁰ และพูดว่า “โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้

เขาไปหรือ ¹¹ ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึง เวลากำหนด” ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลิมาส เอลิมาสจึง กล่าวหา คนให้จูงมือไป ¹² ครั้น ผู้ว่าราชการเมือง ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วย พระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาฟอสไปยังเมืองเปอร์กา ในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปัสเตีย

¹⁴ แต่พวกนั้น เดินทางต่อไป จากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปัสเตีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต ¹⁵ เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด” ¹⁶ ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้น โบกมือแล้วกล่าวว่า “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด ¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขา เจริญขึ้นครั้ง เมื่อ ยัง เป็น คน ต่างด้าว ใน ประเทศ อียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ ¹⁸ พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี ¹⁹ เมื่อพระองค์ได้ทรงล้าง ผลาญ ชน เจ็ด ชาติ ออก เสีย จาก แผ่น ดิน คา นา อัน แล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขา โดยการจับสลาก ²⁰ ภายหลัง พระองค์ ทรง ประทาน พวก ผู้วินิจฉัย แก่เขา เป็น เวลา ประมาณ สี่ ร้อย ห้า สิบ ปี จน ถึง

ซามูเอล ศาสดาพยากรณ์²¹ คราวนั้น เขาทั้งหลายได้ขอให้มิกษตรีย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคิชจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี²² ครั้นถอดซาอูลแล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า ‘เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซี เป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’²³ จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอดคือพระเยซูเกิดขึ้น แก่ชาติอิสราเอล ตามพระสัญญาของพระองค์²⁴ ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล²⁵ เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์’²⁶ ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว²⁷ ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาของโทษพระองค์²⁸ ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย²⁹ ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตาม ซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์³⁰ แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์

³¹ พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จาก แคว้น กาลิลี ไปยัง กรุง เยรูซาเล็ม เป็น หลาย วัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย ³² เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา ³³ พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เรา ผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วัน นี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ ³⁴ ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเนาอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเรา ซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’ ³⁵ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเนาไป’ ³⁶ ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเนาไป ³⁷ แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเนาเลย ³⁸ เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย ³⁹ และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส ⁴⁰ เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกลือกว่า คำซึ่งพวกศาสนดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า ⁴¹ ‘ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่นประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’ ” ⁴² เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรม

ศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนน้อมให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า ⁴³ ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไปทำงานทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

⁴⁴ ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกัน ฟัง พระวจนะ ของ พระเจ้า ⁴⁵ แต่เมื่อ พวก ยิว เห็น คนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท ⁴⁶ แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าว ว่า “จำ เป็นที่ จะ ต้อง กล่าว พระวจนะ ของ พระเจ้า ให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ายหน้าไปหาคนต่างชาติ ⁴⁷ ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของ คน ต่าง ชาติ เพื่อ เจ้า จะ เป็น เหตุ ให้คน ทั้ง หลาย รอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’ ” ⁴⁸ ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ ⁴⁹ พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

⁵⁰ แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคี้ยวเขี้ยว และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา ⁵¹ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา

แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนียม⁵² แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วย
ความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

14

เปาโลที่เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี

¹ ต่อมาที่เมืองอีโคเนียม เปาโล กับ บารนาบัส ได้เข้าไป
ใน ธรรมศาลา ของ พวก ยิว กล่าว สั่งสอน เป็นที่ จับใจ จน
พวก ยิว และ คนชาติกรีกเป็นอัน มาก ได้เชื่อ ถือ ² แต่พวก
ยิวที่ไม่เชื่อ ก็ยุยง คน ต่าง ชาติให้มิใจ คิด ร้าย ต่อ พวก
พี่น้อง ³ เหตุฉะนั้น ฝ่าย ท่าน ทั้ง สอง คอย อยู่ ที่นั่น นาน
มิใจ กล่าว ใน พระนาม ของ องค์พระ ผู้ เป็น เจ้า และ
พระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์
โดย ทรง โปรด ให้ ท่าน ทั้ง สอง ทำ หมาย สำคัญ และ การ
มหัศจรรย์ได้ ⁴ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวก
หนึ่ง อยู่ ฝ่าย พวก ยิว และ อีก พวก หนึ่ง อยู่ ฝ่าย อัครสาวก
⁵ เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง
ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโล
กับ บารนาบัส ⁶ ท่าน ทั้ง สอง ทราบ แล้ว จึง หนี ไปยัง เมือง
ที่อยู่ ใน แคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับ
ชนบทที่อยู่ล้อมรอบ ⁷ และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

⁸ ที่เมือง ลี ส ตรา มี ชาย คน หนึ่ง นั่ง อยู่ ใช้เท้า ไม่ได้ เขา
พิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย ⁹ คนนั้นได้ฟัง
เปาโล พุดอยู่ เปาโล จึง เข้ม้น ดูเขา เห็นว่า มี ความ เชื่อ พอ
จะหายโรคได้ ¹⁰ จึง ร้อง สั่ง ด้วย เสียง อันดัง ว่า “จงลุกขึ้น
ยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป ¹¹ เมื่อหมู่ชนเห็นการ

ซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”¹² เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอริเมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด¹³ บุโรฮิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองไดจุงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน¹⁴ แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง¹⁵ ว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลก ทะเล และสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น¹⁶ ในกาลก่อน พระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ¹⁷ แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอึ้งใจด้วยอาหารและความยินดี”¹⁸ ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้ว ก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโล ถูก ขวาง ด้วย หิน แต่ได้ฟื้น ขึ้น และ ไป ที่ เมือง เดอ ร์บี

¹⁹ แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอีโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขวางเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอ์บีกับบารนาบัส²¹ และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมือง

นั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอโคเนียม และเมืองอันทิโอกอีก ²² กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึอมั่นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก

²³ เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถึอนั้น ²⁴ และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปัสเดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย ²⁵ เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา ²⁶ และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้กระทำการ ซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น ²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ ²⁸ แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

15

การประชุมปรึกษากันที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสู่หน้ต

¹ มีบาง คนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หน้ตตามจาริตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้” ² เหตุฉุฉนนั้น เมื่อ เกิด การโต้แย้ง และไล่เลียงกัน ระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้น

ไป หรือกับ อัครสาวก และ ผู้ปกครอง ในกรุง เยรูซาเล็ม ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันนั้น ³ คริสตจักร ได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และ ขณะเมื่อ ท่าน กำลัง ข้าม แคว้น ฟินีเซีย กับ แคว้น สะมาเรีย ท่าน ได้กล่าวถึง เรื่องที่คนต่างชาติ ได้กลับใจใหม่ ทำให้พวก ฟินีออง มีความ ยินดีอย่าง ยิ่ง ⁴ ครั้น มา ถึง กรุง เยรูซาเล็ม คริสตจักร และ อัครสาวก และ ผู้ปกครอง ทั้ง หลาย ได้ ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้า ได้ ทรงกระทำ ร่วมกับ เขา ⁵ แต่มีบาง คน ใน พวก ฟาริสี ที่มีความ เชื่อ ได้ ยืน ขึ้น กล่าว ว่า คนต่างชาติ นั้น ควร ต้อง ให้ เขา เข้า สุหนัต และ สั่ง ให้ เขา ถือ ตาม พระราชบัญญัติของ โมเสส ⁶ ฝ่าย อัครสาวก กับ ผู้ปกครอง ทั้ง หลาย จึง ได้ ประชุม ประกาศ กัน ใน เรื่อง นั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

⁷ เมื่อ โต้แย้งกัน มาก แล้ว เปโตร จึง ยืน ขึ้น กล่าว แก่ เขา ว่า “ท่าน ฟินีออง ทั้ง หลาย ท่าน ทั้ง หลาย ทราบ อยู่ ว่า คราว ก่อน นั้น พระเจ้า ได้ ทรง เลือก ข้าพเจ้า เอง จาก พวก ท่าน ทั้ง หลาย ให้ เป็น ผู้ ประกาศ พระวจนะ แห่ง ข้า พระเสริฐ ให้ คน ต่าง ชาติ ฟัง และ เชื่อ ⁸ พระเจ้า ผู้ ทรง ทรง ทราบ จิตใจ มนุษย์ ได้ ทรง รับรอง คน ต่าง ชาติ และ ทรง ประทาน พระวิญญาน บริสุทธิ แก่ เขา เหมือน ได้ ทรง ประทาน แก่ พวก เรา ⁹ พระองค์ ไม่ ทรง ถือ ว่า เรา กับ เขา ต่าง กัน แต่ ทรง ชำระ ใจ เขา ให้ บริสุทธิ โดย ความ เชื่อ ¹⁰ ถ้า อย่าง นั้น ทำ ไหม บัด นี้ ท่าน ทั้ง หลาย จึง ทดลอง พระเจ้า โดย วาง แอก บน คอ ของ พวก สาวก ซึ่ง บรรพบุรุษ ของ เรา หรือ ตัว เรา เอง ก็ ดี แบก ไหม ¹¹ แต่ เรา เชื่อ ว่า เรา เอง ก็ รอด โดย พระคุณ ของ พระเยซูคริสต์ เจ้า เหมือน อย่าง เขา” ¹² ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ก็ นิ่ง ฟัง บารนาบัส

กับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสู่หน้ด

13 ครั้นจบ แล้ว และนั่งอยู่ ยากอบ จึง กล่าว ว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จง ฟัง ข้าพเจ้า 14 ซีโมน ได้ บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ 15 คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า 16 ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ 17 เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ 18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’ 19 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า 20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด 21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนที่ประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต” 22 ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันทิโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง 23 เขาได้เขียนจดหมาย

มอบให้ท่านถือไปว่า “อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ ²⁴ ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้า ได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสู่หนัดและรักษาพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า ²⁵ พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบาร์นาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา ²⁶ และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตนเพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ²⁷ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

²⁸ เพราะว่า พระวิญญูญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลาย ก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น ²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านทั้งหลายเป็นสุขเถิด” ³⁰ เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยัง เมืองอันทิโอก และเมื่อได้ เรียก คน ทั้ง ปวง ประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ ³¹ ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น ³² ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการ ให้มีกำลังขึ้น ³³ ครั้นพัก อยู่ที่นั่น หน้อย หนึ่ง แล้ว

ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ³⁴ ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น³⁵ แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

³⁶ ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”³⁷ ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มิอีกชื่อหนึ่งว่า มาระโก ไป ด้วย³⁸ แต่เปาโลไม่เห็น ควร ที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนยอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน³⁹ แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴⁰ แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป⁴¹ ท่านจึงไปตลอด แคว้น ซีเรียกับ แคว้น ซีลิเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

16

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

¹ แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิดที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เขาเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม³ เปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัด เพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก⁴ เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไป

ตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม มอบให้คนทั้งหลายทุกเมือง เพื่อให้รักษาไว้⁵ คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกๆวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

⁶ ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย⁷ เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป⁸ แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส⁹ ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด”¹⁰ ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น¹¹ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออปุรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

¹² เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน¹³ ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น¹⁴ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธิยาทิรา เป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้นบถการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโล

ได้กล่าว ¹⁵ เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ่อนน้อมเราว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

¹⁶ ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก ¹⁷ หญิงนั้นตามเปาโล กับ พวกเรา ไป ร้องว่า “คนเหล่านี้ เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย” ¹⁸ เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า “เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

¹⁹ ส่วนพวกนายของเขา เมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับ เปาโล และ สิลาสลาก มาถึง พวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง ²⁰ เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา ²¹ และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย” ²² ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อาเปโล และ สิลาส เจ้าเมืองได้ กระทบกบฏของ ท่าน ทั้ง สอง ออกแล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว ²³ ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง ²⁴ นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ 26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือน สะท้าน และประตูคูกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสั้นทุกคนทันที 27 ฝ่ายนายคูกตื่นขึ้นเห็นประตูคูกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย 28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน” 29 นายคูกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส 30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคูกและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง 33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคูกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขี่ย และในขณะนั้นนายคูกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา 34 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย” 36 นายคูกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด” 37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เขาได้เขี่ยเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขา

จะเสือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด”³⁸ พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว³⁹ จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง⁴⁰ ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเธสะโลนิกา ผู้คัดค้าน
ก่อการจลาจล

¹ ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว ² เปาโล จึง เข้าไป ร่วมกับ พวก เขา ตาม อย่าง เคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต ³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์” ⁴ บางคนในพวก เขาก็เชื่อ และสมัคร เข้า เป็น พรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมาก ที่ เกรง กลัว พระเจ้า และ สุภาพ สตรีที่เป็น คน สำคัญๆ ก็ไม่น้อย ⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไป คบคิดกับ คน พาล ตามตลาดรรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง ⁶ ครั้นไม่พบจึงจุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย ⁷ ยาโสนรับรองเขาไว้และบรรดาคนเหล่านั้นได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง คือพระเยซู” ⁸ เมื่อประชาชน

และเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดีงั้นก็ร้อนใจ⁹ จึงเรียก
ประกันตัวยาโสแนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

¹⁰ พอ คำ ลง พวก พี่ น้อง จึง ส่ง เปาโล กับ สิ ลาส ไป ยัง
เมือง เบ โรอา ครั้น ถึง แล้วท่าน จึง เข้าไป ใน ธรรม ศาลา
ของ พวก ยิว ¹¹ ชาว เมือง นั้น สุภาพ กว่า ชาว เมือง เร สะ
โลนิกา ด้วยเขา ได้รับ พระวณะด้วยความเต็มใจ และค้น
ดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดัง
กล่าวหรือไม่ ¹² เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ
กับ สตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้ง ผู้ชาย ไม่น้อย ¹³ แต่เมื่อ พวก
ยิวที่อยู่ในเมืองเรสะโลนิกาทราบ ว่า เปาโลได้กล่าวสั่งสอน
พระวณะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุ
ยงประชาชนที่นั่นด้วย ¹⁴ ขณะนั้นพวก พี่น้อง จึง ส่ง เปาโล
ออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

¹⁵ คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และ
เมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหา
ท่าน แล้ว เขาก็จาก ไป ¹⁶ เมื่อ เปาโล กำลัง คอย สิ ลาส กับ ทิ
โมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่าน มีความ เตือดร้อน วุ่นวายใจ
เพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง ¹⁷ เหตุฉะนั้น ท่าน
จึง ได้ตอบ ใน ธรรม ศาลา กับ พวก ยิว และ กับ คน ที่ เกรง
กลัว พระเจ้า และ กับ คน ทั้ง หลาย ซึ่ง มา พบ ท่าน ที่ ตลาด
ทุกวัน ¹⁸ นักปรัชญาบางคนในพวกเอปีกูเรียวและในพวก
สโตอิก ได้ มา พบ ท่าน บาง คน กล่าวว่า “คน พุด เพ้อ เจ้
ออย่างนี้ใครจะมาพุดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าว
ว่า “ดูเหมือนเขา เป็น คน นำ พระ ต่าง ประเทศ เข้า มา เผย

แพร์” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่อง การเป็นขึ้นมาจากความตาย ¹⁹ เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอาเรโอปากัส แล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่า คำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร ²⁰ เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร” ²¹ (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอาเรโอ

²² ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้น กลางเนินเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า “ท่าน ชาวกรุง เอเธนส์ ข้าพเจ้า เห็นว่า ท่าน ทั้ง หลาย เชื่อถือ โชคกลางเกินไปในทุกเรื่อง ²³ เพราะว่า เมื่อข้าพเจ้า เดินทาง มา สังเกต ดูสิ่ง ที่ ท่าน นมัสการ นั้น ข้าพเจ้า ได้ พบ แท่น แท่น หนึ่งมี คำ จารึก ไว้ว่า ‘แต่พระเจ้า ที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง มา ประกาศ และ แสดง ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ทราบ ถึง พระเจ้า ที่ ท่าน ไม่รู้จัก แต่ ยัง นมัสการ อยู่ ²⁴ พระเจ้า ผู้ทรง สร้าง โลก กับ สิ่ง ทั้ง ปวง ที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรง เป็น เจ้า แห่ง ฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้ ²⁵ การ ที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้า ต้อง ประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หามิได้ เพราะพระองค์ ทรง เป็น ผู้ ประทาน ชีวิต และ ลม หายใจ และ สิ่ง สารพัด แก่ คน ทั้ง ปวง ต่าง หาก ²⁶ พระองค์ได้ทรง สร้าง มนุษย์ทุกชาติ สืบ สาย โลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่ว พ้น พิภพ โลก และได้ ทรง กำหนด เวลา และ เขตแดน ให้เขาอยู่ ²⁷ เพื่อเขาจะได้ แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหา ก็จะได้

พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ²⁸ ด้วยว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กริบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’ ²⁹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทองเงิน หรือหิน ซึ่งได้ แกะสลักด้วยศิลปะ และความ คิดของมนุษย์ ³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังเผลอเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่ง แก่มนุษย์ทั้ง ปวงทั่วทุกแห่ง ให้กลับใจใหม่ ³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่าน องค์ นั้น ซึ่ง พระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และ พระองค์ได้ให้พยาน หลัก ฐาน แก่ คนทั้ง ปวง แล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่าน องค์ นั้น คินพระชนม์” ³² ครั้น คน ทั้ง หลาย ได้ยิน ถึง เรื่อง การ ซึ่ง เป็น ขึ้น มา จากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป” ³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา ³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโมนีสผู้เป็นสมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

18

เปาโลกับอาคริลลาและปริสซิลลาที่เมืองโครินธ์

¹ ภาย หลัง เหตุการณ์เหล่านี้ เปาโล จึง ออก จาก กรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาคริลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่ฟังมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา (เพราะ คลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้ง ปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโล จึง ไปหาคนทั้งสองนั้น ³ และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการ

อยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน
 4 เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวน
 ทั้งพวกยิวและพวกกรีก 5 พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้น
 มาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการ دلใจ และเป็นพยานแก่พวก
 ยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ 6 แต่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นขัดขวาง
 ตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้า
 กล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของ
 ท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไป
 ข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” 7 ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้ว
 เข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยูลทัส ซึ่งเป็นผู้มัสการ
 พระเจ้า บ้านของเขายู่ติดกับธรรมศาลา 8 ฝ่ายคริสปีส
 นายธรรมศาลากับทั้งครวัเรียนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้
 เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือ
 และรับบัพติศมา 9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโล
 ทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า **“อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป
 อย่างหนึ่งเสีย 10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้
 ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก
 ”** 11 เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขา และสั่งสอนพระวจนะของ
 พระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของ โรม ปฏิเสธข้อเรียกร้องของ พวก
 ยิวที่ต่อต้านเปาโล

12 แต่คราวเมื่อกัลลิโอ เป็นผู้สำเร็จราชการ แคว้น อา
 คายา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัล
 ลลังก์พิพากษา 13 ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้มัส
 การพระเจ้าตามทางที่ผิด กฎหมาย” 14 เมื่อ เปาโล จะ อ้า
 ปาก พูด กัลลิโอก็กล่าวแก่ พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้า
 เป็นเรื่อง ความชั่ว หรือ เป็นเรื่อง อาชญากรรม สมควรเรา

จะฟัง ท่าน ทั้ง หลาย ¹⁵ แต่ถ้า เป็นการ โต้แย้งกัน ถึง เรื่อง ถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่าน ทั้ง หลาย จง วินิจ ฉัยกัน เอา เอง เกิด เรา ไม่ ยาก เป็น ผู้ พิพากษา ตัดสิน ข้อความ เหล่า นั้น” ¹⁶ ท่าน จึง ไล่ พวก นั้น ไป จาก บัลลังก์ พิพากษา ¹⁷ บรรดา ชาตกรีก จึง จับ โสสเธเน สนาयरธรรมศาลามา เขียน ข้าง หน้า บัลลังก์ พิพากษา แต่ กิลลิโอ ไม่ เอา ธุระ เลย

เปาโล ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม โดย ผ่าน เมือง เอเฟซ และ เมือง ซีซารียา

¹⁸ ต่อมา เปาโล ได้ พัก อยู่ ที่ นั้น อีก หลาย วัน แล้ว ท่าน จึง ลา พวก พี่น้อง แล่น เรือ ไป ยัง แคว้น ซีเรีย และ ปริสสิลลา กับ อาควิลลา ก็ ไป ด้วย เปาโล ได้ โคน ศิระษะ ที่ เมือง เคนเคเรีย เพราะ ท่าน ได้ ปฏิญาณ ตัว ไว้ ¹⁹ ครั้น มา ยัง เมือง เอเฟซ เปาโล ได้ ละ ปริสสิลลา กับ อาควิลลา ไว้ ที่ นั้น แต่ ท่าน เอง ได้ เข้า ไป โต้เถียง กับ พวก ยิว ใน ธรรมศาลา ²⁰ เมื่อ คน เหล่า นั้น ขอ ให้ ท่าน นอน อยู่ กับ เขา ต่อ ไป ท่าน ก็ ไม่ ยอม ²¹ แต่ ได้ ลา เขา ไป กล่าว ว่า “ข้าพเจ้า จะ พยายาม รักษา เทศกาล เลี้ยง ที่ จะ ถึง ใน กรุง เยรูซาเล็ม โดย ทุก วิถี ทาง แต่ ถ้า เป็น ที่ ชอบ พระทัย พระเจ้า ข้าพเจ้า จะ กลับ มา หา ท่าน ทั้ง หลาย อีก” แล้ว เปาโล ได้ ลง เรือ แล่น ออกจาก เมือง เอเฟซ ²² ครั้น มา ถึง เมือง ซีซารียา ท่าน ได้ ขึ้น ไป คำ นับ คริสตจักร แล้ว ลง ไป ยัง เมือง อันติโอก ²³ ครั้น ยับ ยั้ง อยู่ ที่ นั้น หนอย หนึ่ง ท่าน จึง ไป ตลอด แคว้น กาลาเทีย และ ฟรีเจีย ตาม ลำดับ กัน ไป เรื่อย ๆ เพื่อ จะ ช่วย ชู กำลัง พวก สาวก

อปอลโล ที่ เมือง เอเฟซ

²⁴ มี ยิว คน หนึ่ง ชื่อ อปอลโล เกิด ใน เมือง อเล็กซานเดรีย เป็น คน มี ไหวพริบ และ ชำนาญ มาก ใน ทาง พระ คัมภีร์ ท่าน มา ยัง เมือง เอเฟซ ²⁵ อปอลโล คน นี้ ได้ รับ การ อบรม ใน ทาง

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวว่าสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น ²⁶ ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลา กับ ปริสทิลลา ได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷ ครั้นอปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย ²⁸ เพราะท่านโต้แย้งกับ พวกยิว อย่าง แข็งแรง ต่อหน้า คนทั้ง ปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

19

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

¹ ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไป ตาม แว่น แคว้น ฝ้าย เหนือ แล้ว มายัง เมือง เอ เฟซัส และพบสาวกบางคน ² จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็ยังไม่เคยได้ยินเลย” ³ เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น” ⁴ เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์” ⁵ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึง รับ บัพ ตี ศ มา ใน พระนาม ของ พระเยซูเจ้า ⁶ เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมา

บนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย 7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

⁸ เปาโล เข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อ ใน สิ่ง ที่กล่าว ถึง อาณาจักร ของพระเจ้า ⁹ แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบเข้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมชนคน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินัส ¹⁰ ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวาจาของพระเยซูเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

¹¹ พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล ¹² จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน ¹³ แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า “เราสั่ง เจ้า โดย พระ เยซู ซึ่ง เปาโล ได้ ประกาศ นั้น” ¹⁴ พวกยิวคนหนึ่ง ชื่อ เสวา เป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคน ซึ่งได้กระทำอย่างนั้น ¹⁵ ฝ่ายวิญญาณชั่ว จึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า” ¹⁶ คนที่มีวิญญาณชั่ว สิ่งอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ ¹⁷ เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนาม

ของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ ¹⁸ มีหลายคนที่เชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น ¹⁹ และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้นำตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน ²⁰ พระวอนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย ²¹ ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย” ²² ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

²³ คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น ²⁴ ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อ เดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก ²⁵ เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการ คล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่า พวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้ ²⁶ และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโล คนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่า สิ่งที่มีมณุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ ²⁷ น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป” ²⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็น

ใหญ่”²⁹ แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ³⁰ ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป³¹ มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเซียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ³² บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร³³ พวกเหล่านั้นบางคนได้ดันอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”³⁵ เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเลเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้ว เขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี³⁶ เมื่อชื่อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป³⁷ ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช้เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน³⁸ เหตุฉะนั้นถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความ ก็มี ผู้พิพากษา ก็มี ให้เขา มา ฟ้อง กัน เกิด³⁹ แต่ถ้าแม่ท่าน มี ข้อหา อะไร อีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย⁴⁰ ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้ง

หลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพองแก่การจลาจลคราวนี้ได้”⁴¹ ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

20

เปาโลกลับไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

¹ ครั้นการร่วมนายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ² เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้ส่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก ³ พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย ⁴ คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอรับี และทิโมธี ที่ศิษย์กับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย ⁵ แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

⁶ ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน ⁷ ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน ⁸ มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น ⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูลิทัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วนนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว ¹⁰ ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก็มตัวกอดผู้นั้นไว้แล้วว่า “อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา” ¹¹ ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับ

ประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป ¹² คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

¹³ ฝ่ายพวกเรา ก็ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโอสก่อน ตั้งใจว่าจะรับ เปาโล ที่นั่น ด้วยท่าน สั่ง ไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก ¹⁴ ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโอส เราก็รับท่าน แล้วมายัง เมืองมิทิลินี ¹⁵ ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่น ได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส ¹⁶ ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้อง ค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

¹⁷ เปาโล จึงใช้ คนจาก เมือง มิ เล ทัส ไป ยัง เมือง เอ เฟ ซัส ให้เชิญ พวก ผู้ ป ก ครอง ใน คริสตจักรนั้นมา ¹⁸ ครั้นเขาทั้งหลาย มา ถึง เปาโล แล้ว เปาโล จึง กล่าว แก่ เขา ว่า “ท่านทั้งหลาย ย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพาศต่อท่านอย่างไร ทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ ข้าพเจ้า เข้า มา ใน แคว้น เอเชีย ¹⁹ ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลองซึ่งมาถึงข้าพเจ้า เพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า ²⁰ และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับ ได้สั่งสอนท่านต่อหน้า คน ทั้ง ปวง และ ตาม บ้าน เรือน ²¹ ทั้ง เป็น พยาน แก่ พวก ยิว และ พวก กรีก ถึง เรื่อง การกลับใจใหม่ เฉพาะ

พระเจ้า และความ เชื่อ ใน พระ เยซูคริสต์องค์พระ ผู้ เป็น
เจ้าของเรา ²² ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพันผูกข้าพเจ้า จึง
จำเป็น จะต้อง ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไร
เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง ²³ เว้นไว้แต่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องของจำ
และความ ยาก ลำบาก คอยท่า ข้าพเจ้า อยู่ ²⁴ แต่สิ่งเหล่านี้
ไม่ได้เปลี่ยน แปลง ข้าพเจ้า เลย ข้าพเจ้า มิได้ถือว่า ชีวิต
ของ ข้าพเจ้า เป็น สิ่ง ประเสริฐ แก่ข้าพเจ้า แต่ใน ชีวิต ของ
ข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการ
ปรนนิบัติที่ได้รับ มอบหมายจาก พระเยซูเจ้า คือที่จะเป็น
พยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น ²⁵ ดูเถิด
ข้าพเจ้า เทียว ป่าว ประกาศ อาณาจักร ของ พระเจ้า ใน หมู่
พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็น
หน้าข้าพเจ้าอีก ²⁶ เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้ง
หลายว่า ข้าพเจ้าหมดราคะจากโลหิตของทุกคน ²⁷ เพราะ
ว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้า
ทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง ²⁸ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลาย
จง ระวัง ตัว ให้ดี และ จง รักษา ฟุ้ง แกะ ที่ พระ วิญญาณ
บริสุทธิ์ได้ทรง ตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุง
เลี้ยง คริสต์จักร ของ พระเจ้า ที่พระองค์ทรง ไล่ ด้วย พระ
โลหิตของพระองค์เอง ²⁹ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไป
แล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่
ละเว้นฟุ้ง แกะไว้เลย ³⁰ จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้น
กล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลง
ตามเขาไป ³¹ เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้า
ได้ สั่ง สอน เตือน สติ ท่าน ทุกคน ด้วย น้ำตา ไหล ทั้ง กลาง

วันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน ³² พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ ³³ ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด ³⁴ แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งทีจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ³⁵ ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ ควรจะช่วยเหลือคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวอนของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า **‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’** ” ³⁶ ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น ³⁷ เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน ³⁸ เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

21

พระ วิญญาณ บริสุทธิ ห้าม เปาโล ไม่ให้ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม

¹ ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็เล่นเรือตรงไปยังเกาะไซส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา ² เราพบเรือลำหนึ่งทีไปเมืองฟิไนเซีย จึงลงเรือลำนั้นเล่นต่อไป ³ ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างขวา เล่นไปยังแคว้นซีเรียจอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น ⁴ เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุง

เยรูซาเล็ม ⁵ แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็ลาไป
 สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจาก
 เมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด
⁶ และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ลงเรือและเขาก็กลับไป
 ไปบ้านของเขา ⁷ ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระ
 ถึงเมืองทอลเลเมอัสแล้ว ก็เส้นทางทะเล เราจึงคำนับพวก
 พี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน ⁸ ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็น
 เพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา เรา
 ก็เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคน
 หนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กับท่าน ⁹ ฟิลิปมีบุตร
 สาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อาคาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์

¹⁰ ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่ง
 ลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออาคาบัส ¹¹ ครั้นมาถึงเราเขา
 ก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตน
 กล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุง
 เยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป่าโลตักเตือนของพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์’ ” ¹² ครั้นเราได้ยินดังนั้น
 เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไป
 ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ ฝ่ายเปาโลตอบว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลาย
 จึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจ
 พร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดิวก็น่ามิได้ แต่เต็มใจ
 พร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนาม
 ของพระเยซูเจ้า”

จากเมืองซีซารียาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็หยุดพูดและกล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 15 ภายหลังจากวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อ มนาสัน ชาว เกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น 17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโล กับ เรา ทั้ง หลาย จึง เข้าไป หา ยากอบ และ พวก ผู้ ปกครอง ก็อยู่พร้อมกันที่นั่น 19 เมื่อ เปาโล คำนับท่าน เหล่านั้น แล้ว จึง ได้กล่าว ถึง เหตุการณ์ทั้ง ปวง ตาม ลำดับ ซึ่ง พระเจ้า ทรง โปรด กระทำ ใน หมู่คน ต่าง ชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน 20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ 21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่าน ได้ สั่ง สอน พวกยิวทั้ง ปวง ที่อยู่ใน หมู่ชน ต่างชาติให้ละทิ้ง โมนัส และว่า ไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หน้ตหรือประพฤติดำเนินมเภา่นั้น 22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว 23 เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ 24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเอง

ดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย²⁵ แต่ฝ่าย คน ต่าง ชาติที่เชื่อ นั้น เรา ได้เขียน จดหมาย ตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รััด คอตาย และไม่ล่วงประเวณี”²⁶ เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

²⁷ ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล²⁸ ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”²⁹ (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมีัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร)³⁰ แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที³¹ เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอ่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง³² ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาถึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

³³ นายพัน จึง เข้าไป ใกล้เคียง แล้ว จับ เปาโล สั่ง ให้ เอา โข่ สอง เส้น ล่าม ไว้ แล้ว ถาม ว่า ท่าน เป็น ใคร และได้ ทำ อะไร บ้าง ³⁴ บางคน ใน หมู่ คน เหล่า นั้น ร้อง ว่า อย่าง นี้ บางคน ว่า อย่าง นั้น เมื่อ นาย พัน เอา ความ แน่ นอน อะไร ไม่ได้ เพราะ วุ่นวาย มาก จึง สั่ง ให้ พา เปาโล เข้า ไป ใน กรม ทหาร ³⁵ ครั้น มา ถึง บัน ไດ แล้ว พวก ทหาร จึง ยก เปาโล ขึ้น เพราะ คน ทั้ง ปวง กำลัง คอย ทำ ร้าย ³⁶ ด้วย คน ทั้ง ปวง เหล่า นั้น ตาม ไป ร้อง ว่า “จง เอา เขา ไป ฆ่า เสีย” ³⁷ เมื่อ พวก ทหาร จะ พา เปาโล เข้า ไป ใน กรม ทหาร เปาโล จึง กล่าว แก่ นาย พัน ว่า “ข้าพเจ้า จะ พูด กับ ท่าน สัก หน่อย ได้ หรือ” นาย พัน จึง ถาม ว่า “เจ้า พูด ภาษา กรีก เป็น หรือ” ³⁸ เจ้า เป็น ชาว ฮี ยิปต์ ซึ่ง ได้ ก่อ การ กบฏ แต่ ก่อน และ พา พวก เขา ตกร สี่ พัน คน เข้า ไป ใน ถิ่น ทูร กัน ดาร มิไซ หรือ ” ³⁹ แต่ เปาโล ตอบ ว่า “ข้าพเจ้า เป็น คน ยิว ซึ่ง เกิด ใน เมือง ทาร์ซัส แคว้น ซีลีเซีย ไม่ใช่ พลเมือง ของ เมือง ย่อมๆ ข้าพเจ้า ขอ ท่าน อนุญาต ให้ พูด กับ คน ทั้ง ปวง สัก หน่อย” ⁴⁰ ครั้น นาย พัน อนุญาต แล้ว เปาโล จึง ยืน อยู่ ที่ บัน ไດ โบก มือ ให้ คน ทั้ง ปวง เมื่อ คน ทั้ง ปวง หนึ่ง เสียง บลง แล้ว ท่าน จึง กล่าว แก่ เขา เป็น ภาษา ฮีบรู ว่า

22

เปาโล เล่า ให้ ผู้ งชน ชาต ยิว ฟัง ถึง การ กลับ ใจ เสีย ใหม่ ของ ตน (กจ 9:1-18; 26:9-18)

¹ “ท่าน ทั้ง หลาย พี่น้อง และ บรรดา ท่าน ผู้ อาวุโส ขอ ฟัง คำ ให้ การ ซึ่ง ข้าพเจ้า จะ แก่ คติ ให้ ท่าน ฟัง ณ บัด นี้” ² (ครั้น เขา ทั้ง หลาย ได้ ยิน ท่าน พูด ภาษา ฮีบรู เขาก็ ยั้ง เสียง บลง กว่า ก่อน เปาโล จึง กล่าว ว่า) ³ “ที่จริง ข้าพเจ้า เป็น ยิว เกิด ใน เมือง ทาร์ซัส แคว้น ซีลีเซีย แต่ ได้ เติบ โต ขึ้น ใน เมือง นี้ และได้ เล่า เรียน กับ ท่าน อาจารย์ กามาลิเอล ตาม พระราชบัญญัติ ของ

บรรพบุรุษของเราโดยถึถ้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้น ไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย 6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมี แสง สว่าง กล้า มา จากฟ้า ล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึง ล้มลง ที่ดิน และได้ยิน พระสุรเสียง ตรัส กับข้าพเจ้าว่า **‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’** 8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **‘เราคือเยซูชานาซาเรธซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’** 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็น แสงสว่างนั้น และ ตกใจ กลัว แต่พระสุรเสียงที่ ตรัส กับข้าพเจ้านั้น เขาหาได้ยินไม่ 10 ข้าพเจ้า จึงทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า **‘เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่น เขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น’** 11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้า นั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เขาโลเอ๋ย จงเห็น ได้อีกเถิด’ ข้าพเจ้า

จึงเห็น ท่าน ได้ใน เวลานั้น ¹⁴ ท่าน จึง กล่าว ว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรม และให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ¹⁵ เพราะว่า ท่าน จะเป็น พยาน ฝ่าย พระองค์ให้คนทั้ง ปวง ทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น ¹⁶ เดียวนี้ท่านจะรอช้อยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย’

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁷ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป ¹⁸ และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา’ ¹⁹ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่าข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและ شکنตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง ²⁰ และเมื่อเขาทำให้โลหิตของ ส เท เฟน พยาน ผู้ยอมตาย เพื่อพระองค์ ตก นั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสีย นั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น’ ²¹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เรา จะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ’ ” ²² เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค้นนี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่” ²³ เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินช้ดขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการ شکن

²⁴ นายพันธึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประกปรำท่านด้วยเหตุประการใด ²⁵ ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้น ถูกต้องตามกฎหมายหรือ” ²⁶ เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันธึงว่า “ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม” ²⁷ ฝ่ายนายพันธึงไปหาเปาโลถามว่า “ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด” เปาโลจึงตอบว่า “ใช่แล้ว” ²⁸ นายพันธึงตอบว่า “ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด” ²⁹ ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันธึงเมื่อทราบว่ เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว เพราะได้มัดท่านไว้ ³⁰ ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันธึงอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

23

เปาโลต่อหน้าสภา

¹ ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วน แต่ตามใจวินิจฉัย ผิด ชอบ อัน ดี จนถึง ทุก วัน นี้” ² อานาเนีย ผู้ เป็น มหา ปุโรหิต จึง สั่ง คน ที่ ยืน อยู่ ใกล้ ให้ ตบ ปาก เปาโล ³ เปาโล จึง กล่าว แก่ ท่าน ว่า “พระเจ้าจะทรง ตบ เจ้า ผู้ เป็น ผนึ่ง ที่ ฉาบ ด้วย ปูน ขาว เจ้า นั้น พิพากษา ข้ำ ตาม พระราชบัญญัติ และ ยัง สั่ง ให้ เขา ตบ ข้ำ ซึ่ง เป็นการ ผิด พระราช

บัญญัติหรือ” ⁴ คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ” ⁵ เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย’” ⁶ ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสถานนั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสีที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย” ⁷ เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้นและที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก ⁸ ด้วยพวกสะดูสีถือว่าการที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามีทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

⁹ แล้ว ก็อื้ออึง เกิด โกลาหล และ พวก ธร รมา จาร ย์ บาง คน ที่อยู่ฝ่าย พวก ฟา ริสีก็ลุก ขึ้น เถียง ว่า “เราไม่เห็นว่าคุณ นี้มีความ ผิด อะไร แต่ถ้า วิญญาณ กิติหรือ ทูต สวรรค์ กิติ ได้พูดกับ เขา พวก เรา อย่า ต่อสู้ กับ พระเจ้าเลย” ¹⁰ เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะขู่แย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปจับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า **“เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”**

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรที่จะได้ฆ่าเปาโลเสีย **13** คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมากกว่าสี่สิบคน **14** คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกบุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า **“พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหาร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย **15** ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง” **16**** แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล **17** เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า **“ขอพาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ” **18**** เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า **“เปาโล ผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ” **19**** นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า **“เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา” **20**** เขาจึงตอบว่า **“พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะได้สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน **21**** แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมี

กว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน”²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา

²³ ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อย กับทหารม้า เจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่ม คืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา²⁴ และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการการเมือง”²⁵ แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้²⁶ “คลาวดิอัสลิเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ²⁷ พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม²⁸ ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว²⁹ ข้าพเจ้าเห็นว่า เขา ถูก ฟ้อง ใน เรื่อง อัน เกี่ยว กับ กฎหมาย ของ พวก ยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขา ควร จะ ตาย หรือ ควร จะ ต้อง จำ ไว้³⁰ เมื่อมี คน บอก ข้าพเจ้า ให้ ทราบ ว่า พวก ยิว มี การ ปอง ร้าย คน นี้ ข้าพเจ้า จึง ส่ง เขามา หา ท่าน ที่ เดียว แล้ว ได้ สั่ง ให้ พวก โจทก์ ไป ว่า ความ กับ เขา ต่อ หน้า ท่าน สวิสดี”³¹ ดังนั้น ใน เวลา กลาง คืน พวก ทหาร จึง พา เปาโล ไป ถึง เมือง อัน ทิ ปา ตริ ส์ ตาม คำ สั่ง³² ครั้น รุ่ง เช้า เขา ให้ ทหาร ม้า ไป ส่ง เปาโล แล้ว เขาก็ กลับ ไป ยัง กรม ทหาร³³ ครั้น ทหาร ม้า ไป ถึง เมือง ซีซารียา แล้ว จึง ส่ง จดหมาย ให้ แก่ ผู้ ว่า ราชการ เมือง และได้ มอบ เปาโล ไว้ ให้ ท่าน ด้วย³⁴ เมื่อ ผู้ ว่า ราชการ เมือง ได้ อ่าน จดหมาย แล้ว จึง ถาม ว่า เปาโล มา จาก แคว้น ไหน เมื่อ ท่าน ทราบ ว่า มา จาก ซีลีเซีย³⁵ ท่าน จึง กล่าว

ว่า “เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริทอเรียมของเฮโรด

24

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

¹ ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่ง ชื่อ เทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์ทูลลัสได้กล่าวหาเปาโล

² ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า “ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบ สุข ยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการ ปรับปรุงอัน เป็น คุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดย การ คุ้มครอง ของ ท่าน ³ ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง ⁴ แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรด ฟัง ข้าพเจ้า สัก หน่อยหนึ่ง ⁵ ด้วยข้าพเจ้า ทั้ง หลาย เห็นว่า ชาย คน นี้ เป็น คน พาล ยุยง พวก ยิว ทั้ง หลาย ให้ เกิดการ รุน ราว ทั่ว พิภพ และเป็น ตัวการ ของ พวก นา ซา เรี ธ นั้น ⁶ กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็จะจะได้พิพากษาเขา ตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า ⁷ แต่นายพันลิเซียสได้มาใช้ อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา ⁸ และสั่งให้โจทก์มา ฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่” ⁹ ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

10 เมื่อ ผู้ ว่า ราชการ เมือง ทำ สำคัญ ให้ เปาโล พูด ท่าน จึง เรียก ว่า “เนื่องจาก ที่ ข้าพเจ้า ได้ ทราบ ว่า ท่าน เป็น ผู้ พิพากษา แก่ชาตินี้หลาย ปีแล้ว ข้าพเจ้า ก็ จะ ขอ แก่คดีของข้าพเจ้าด้วย ความ เบาทใจ 11 ท่าน สืบ ทราบ ได้ ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้า ขึ้น ไป นมัสการ ใน กรุง เย รุ ซา เล็ม นั้น ยัง ไม่เกินสิบสองวัน 12 เขา ไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่ง ผู้ใด หรือ ยุยง ประชาชน ให้วุ่นวาย ไม่ว่า ใน พระ วิหาร ใน ธรรม ศาลา หรือ ใน เมือง 13 เหตุการณ์ทั้ง ปวง ที่ เขา กำลัง พ้อง ข้าพเจ้า นี้ เขา พิ สุจน์ ไม่ได้ 14 แต่ ว่า ข้าพเจ้า ขอรับ ต่อ หน้า ท่าน อย่าง หนึ่ง คือ ตาม ทาง นั้น ที่ เขา ถือ ว่า เป็น ลัทธิ นอกรีต ข้าพเจ้า นมัสการ พระเจ้า แห่ง บรรพบุรุษ ทั้ง หลาย ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ได้ เชื่อ ถือ คำ ซึ่งมีเขียน ไว้ ใน พระราชบัญญัติ และใน คัมภีร์ ของ ศาสดาพยากรณ์ ทั้งหมด 15 ข้าพเจ้า มีความ หวังใจ ใน พระเจ้า ตาม ซึ่ง เขาเอง ก็ มีความ หวังใจ ด้วย คือ หวังใจ ว่า คน ทั้ง ปวง ทั้ง คน ที่ ชอบ ธรรม และ คน ที่ ไม่ชอบ ธรรม จะ เป็น ขึ้น มา จาก ความ ตาย 16 ใน ข้อ นี้ ข้าพเจ้า อุตส่าห์ ประพฤติ ตาม ใจ วินิจฉัย ผิด ชอบ ที่ ปราศ จาก ผิด ต่อ พระเจ้า และ ต่อ มนุษย์ 17 ครั้น ล่วง มา หลาย ปี แล้ว ข้าพเจ้า นำ ท่าน และ เครื่อง บูชา มา ยัง ชนชาติ ของ ข้าพเจ้า 18 คราว นั้น มี พวก ยิว บาง คน ที่ มา จาก แคว้น เอเชีย ได้ พบ ข้าพเจ้า ใน พระวิหาร เมื่อ ข้าพเจ้า ชำระ ตัว แล้ว เขามี ได้ พบ ข้าพเจ้า อยู่ กับ หมู่ คน หรือ ทำ วุ่นวาย 19 ถ้า คน เหล่า นั้น มี เรื่อง อะไร ที่ จะ พ้อง ข้าพเจ้า เขา ควร จะ มา พ้อง ต่อ หน้า ท่าน ที่ นี้ แล้ว 20 หรือ ขอ ให้ คน เหล่า นี้ เอง กล่าว เรื่อง ความ ผิด ที่ เขา เห็น เมื่อ ข้าพเจ้า ยืน อยู่ ต่อ หน้า สภา 21 เว้น ไว้ แต่ ข้อ เดียว ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ ร้อง ขึ้น ใน ท่า มกลาง เขา ว่า ‘วันนี้ ข้าพเจ้า ถูก พิจารณา พิพากษา ต่อ หน้า ท่าน ทั้ง หลาย เพราะ เหตุ เรื่อง

การเป็นขึ้นมาจากความตาย”²² เมื่อเฟลิกัสได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า”²³ เฟลิกัสสั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

²⁴ เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้ว เฟลิกัสมากับ ภรรยา ชื่อ ดรูลิลลา ผู้เป็นชาตียิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์²⁵ ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกัสก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า “คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก”²⁶ อีกนัยหนึ่งเฟลิกัสหวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ²⁷ แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอริซิอัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกัส เฟลิกัสอยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

25

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

¹ เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจาก เมือง ซีซารียาขึ้นไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม ² มหาปุโรหิตกับคนสำคัญในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน ³ ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชุมนุมคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง ⁴ ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมือง

ซีซารียา และอีกหนอยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น⁵ ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด”⁶ เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาเปาโลเข้ามา⁷ ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้⁸ เปาโลจึงแก้คดีเองว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”⁹ ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ”

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

¹⁰ เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว¹¹ เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาส่งข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้วไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”¹² ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

¹³ ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปา กับ พระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคำนับเฟสทัสยังเมืองซีซารียา¹⁴ ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดี

ของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทิ้งไว้¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา¹⁶ ข้าพเจ้า จึง ตอบ พวก เขา ว่า ไม่ใช่ธรรมเนียม ของ ชาว โรม ที่ จะ มอบตัว จำเลย ให้ตาย ก่อนที่โจทก์กับจำเลย มาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสดำเนินคดีในข้อหา นั้น¹⁷ ครั้น พวก เขา มา ถึงที่นี้แล้ว ข้าพเจ้า จึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้า ได้ นั่งบัลลังก์ พิพากษา และ สั่ง ให้ พา จำเลย เข้า มา¹⁸ เมื่อ พวก โจทก์ ยืน ขึ้น เขา มิได้กล่าวหา จำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น¹⁹ เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกัน ด้วย เรื่อง ลัทธิ ศาสนา ของเขาเอง และด้วยเรื่อง คนหนึ่งที่ชื่อ เยชู ซึ่ง ตาย แล้ว แต่เปาโล ยืนยันว่า ยัง เป็น อยู่²⁰ เมื่อ ข้าพเจ้า ยัง งงงวย อยู่ว่า จะ พิจารณา ปัญหา นั้น อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ชำระความที่นั่นหรือไม่²¹ แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้า จึง สั่ง ให้คุมขังเขาไว้ จนกว่า จะ ส่งตัว ไป ถึง ซีซาร์ได้”²² อากrippa จึง กล่าว แก่ เฟส ทัสว่า “ข้าพเจ้า ใคร่ จะ ฟัง คน นั้น ด้วย” เฟส ทัส จึง กล่าว ว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา”²³ ครั้นวันรุ่งขึ้น อากrippa กับ เบอร์นิส เสด็จ มา พร้อม ด้วย ราชบริพาร เป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึง เข้าไป ประทับ ใน ห้อง พิจารณา พร้อม กับ นายพัน และ คน สำคัญๆ ทั้ง หลาย ในนครนั้น แล้ว เฟส ทัส จึง สั่ง ให้พา เปาโล เข้า มา²⁴ เฟส ทัส จึง กล่าว ว่า “ท่าน กษัตริย์อากrippa และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี้ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และที่นี้ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป²⁵ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า เขา ไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้า

ตกลงใจว่าจะส่งเขาไป ²⁶ ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัด เรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า จึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่า เมื่อไต่สวนแล้วข้าพเจ้าจะมี เรื่องพอที่จะถวายรายงานไป ได้บ้าง ²⁷ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีไต่ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง”

26

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

¹ ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้า ให้การแก้ข้อหาเองได้” เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก่คดีว่า ² “ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาส ดีที่ได้แก้คดีต่อ พระพักตร์พระองค์วันนี้ ใน เรื่อง ข้อ คดี ทั้ง ปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น ³ โดยเฉพาะเพราะ พระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและ ปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรด ทน ฟัง ข้า พระองค์ ⁴ พวกยิวทั้งหลาย ก็รู้จัก ความเป็น อยู่ ของ ข้า พระองค์ตั้งแต่เป็น เด็ก มา แล้ว คือ ตั้งแต่ แรก ข้า พระองค์ได้อยู่ท่ามกลาง ประชาชาติ ของ ข้า พระองค์ ใน กรุง เยรูซาเล็ม ⁵ เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอม เป็น พยาน ก็เป็น ได้ว่า ข้า พระองค์ ดำรง ชีวิต ตาม พว ก ที่ ถือ เครื่องครัด ที่สุด คือ เป็น พวก ฟา ริสี ⁶ บัดนี้ข้า พระองค์ ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่อง มีความ หวัง ใจ ใน พระ สัจญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส แก่ บรรพบุรุษ ของพวกข้าพระองค์นั้น ⁷ พวกข้าพระองค์สืบสอง ตระกูล ได้อุดส่าห์ปรนนิบัติพระเจ้า ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน ด้วย หวัง ใจ ว่า จะ บรรลุ ถึง ความ สำเร็จ ตามพ ระ สัจญา นั้น

ข้า แต่กษัตริย์อากริปปา เพราะ ความ หวัง ใจ อัน นี้ พวก ยิว จึง ฟ้อง ข้า พระองค์ ⁸ เหตุไฉน ท่าน ทั้ง หลาย จึง พากัน ถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้ คนตาย เป็น ชี้นมา เป็นการ ที่ เชื่อ ไม่ได้ ⁹ ข้า พระองค์ เคย ได้ คิด ใน ใจ ของ ตนเอง ว่า สมควร จะ ทำ หลาย สิ่ง ซึ่ง ขัด ขวาง พระนาม ของ พระ เยชู ชาว นาซา เรธนั้น ¹⁰ สิ่ง เหล่า นั้น ข้า พระองค์ได้กระทำ ใน กรุง เยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิต ใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และ ครั้น เขา ถูก ลงโทษ ถึง ตาย ข้า พระองค์ก็เห็นดีด้วย ¹¹ ข้า พระองค์ได้ทำโทษ เขา บ่อยๆ ใน ธรรม ศาลา ทุก แห่ง และ บังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์ โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่าง ประเทศ ¹² ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถือ อำนาจ และงาน ที่ได้รับ มอบ หมาย จาก พวก ปุโรหิต ใหญ่ ¹³ โอ ข้า แต่กษัตริย์ ใน เวลา เทียง วัน เมื่อ กำลัง เดิน ทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ ล่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลาย ที่ไป กับข้าพระองค์ ¹⁴ ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้ม คะมำ ลง ที่ดิน ข้า พระองค์ได้ยิน พระ สุรเสียง ตรัส แก่ ข้า พระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘**เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเรา ทำไม ซึ่งเจ้าถือประตักก็ยากนัก**’ ¹⁵ ข้าพระองค์ทูลถามว่า ‘**พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรง เป็นผู้ใด**’ พระองค์จึง ตรัสว่า ‘**เราคือเยชูซึ่งเจ้าข่มเหง** ¹⁶ **แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่า เราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็น พยาน ถึง เหตุการณ์ซึ่ง เจ้า เห็น และถึง เหตุการณ์ที่เราจะ แสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง** ¹⁷ **เราจะช่วยเจ้า ให้พ้น จาก คนชาตินี้และจาก คน ต่าง ชาติที่เราจะใช้เจ้าไป**

หานั้น ¹⁸ เพื่อให้เขาเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับ การยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา' ¹⁹ โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น ²⁰ แต่ข้าพระองค์ได้กล่าว สั่งสอนเขา ตั้ง ต้นที่เมืองดามัสกัส และในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่ว แคว้นแคว้นยูเดีย และ แก่ชาว ต่าง ประเทศ ให้เขา กลับ ใจ ใหม่ ให้หัน มาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว ²¹ เพราะเหตุนี้พวกยิว จึง จับ ข้า พระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ²² เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ และเป็น พยาน ได้ ต่อ หน้า ผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้า พระองค์ไม่พูดเรื่อง อื่น นอกจาก เรื่อง ซึ่ง บรรดา ศาสดา พยากรณ์ กับโมเสส ได้กล่าว ไว้ ว่า จะ มีขึ้น ²³ คือ ว่า พระ คริสต์ จะ ต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรง แสดง ความสว่าง แก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์" ²⁴ ครั้น เปาโล กำลัง พูด แก่คติดอย่างนั้น เฟสทัส จึงร้องเสียงดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป" ²⁵ แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูด คำแห่งความจริง และ คำที่ปกติชนจะพูด ²⁶ ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้า กล่าว ต่อ พระ พิภพ ของ พระองค์ เพราะข้าพระองค์ เชื่อ แน่ ว่า ไม่มีสัก อย่าง หนึ่ง ใน บรรดา เหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกัน ใน ที่ ลับ ลี้ ²⁷ ข้า แต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อ พวก

ศาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้า ข้า พระองค์ ทราบว่า พระองค์เชื่อ”²⁸ อากิริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราเกือบจะเป็นคริสเตียน โดย คำ ชักชวน ของ เจ้า”²⁹ เปาโล จึง ทูล ว่า “จำเพาะ พระ พักตร์พระเจ้า ข้า พระองค์มีความปรารถนา ยิ่ง นัก ที่ จะ ให้ เป็น เหมือน อย่าง ข้า พระองค์มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้”³⁰ และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมือง และพระนางเบอรรินิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น³¹ ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า “คนนี้มีได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้”³² ฝ่ายอากิริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้มีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้”

27

เปาโลเล่นเรือไปสู่กรุงโรม

¹ ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องเล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส ² เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัครามิทเทียม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตาม ฝั่ง แคว้น เอเชีย เรือก็ออกทะเลมีคนหนึ่งอยู่ กับ เราชื่อ อาริส ทาร คัส ชาว มาซิโด เนีย ซึ่งมาจากเมือง เธสะ โลนิกา ³ วันรุ่งขึ้น เราได้ แวะที่ เมือง ไชตอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ ⁴ ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงเล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม ⁵ เมื่อเล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ใ้ในแคว้น

ลิเซีย ⁶ ที่เมืองนั้น นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย จะไปยังประเทศซิซิลี ท่านจึงให้เราลงเรือลำนั้น ⁷ เราแล่นไปช้าๆ หลายวัน และได้มาถึงเมืองคินิด้สโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะคริตตรงเมืองสัลโมเน ⁸ เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น ⁹ ครั้นเสียเวลาไปมากแล้ว และการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย ¹⁰ ว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้า เห็นว่า ซึ่ง เราจะ แล่น ไป คราว นี้ จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรพบุรุษกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย” ¹¹ แต่นายร้อยเชื่อกำปั่นและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น ¹² และเพราะว่า ท่างาม นั้น ไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟินีส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟินีส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะคริต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ ¹³ เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรพำนักแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะคริต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

¹⁴ แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยุระกิล ¹⁵ ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม ¹⁶ เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง ชื่อว่า คลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก ¹⁷ เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็กวาดเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกย

สันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม
 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็นอนของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่
 19 พอถึงวันที่สามเราก็นั่งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วย
 มือของเราเอง 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาว
 ตั้งหลายวันแล้ว และยังคงถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทิ้ง
 หลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

21 ครั้น เขา ได้อุดอาหารมานานแล้ว เปาโล จึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะคริตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิตจะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้น ได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน’ 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่าง que พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26 แต่ว่าเราจะต้องยกเกาะแห่งหนึ่ง” 27 จน ถึง คินทีลิปส์แล้ว เราก็ ยัง ถูก ชัด ไป ชัด มา อยู่ใน ทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืน พวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ ลึก สี่สิบ เมตร เมื่อ ไป อีก หน่อ หนึ่ง ก็ หยั่ง น้ำ วัด อีก ได้ สามสิบ เมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหา

ห้องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำ
ที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อย
และพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่าน
ทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย” 32 พวกทหาร จึง ตัด เชือก
ที่ผูก เรือ เล็ก ให้ เรือ ตก ลง ไป 33 เมื่อ จวน รุ่ง เช้า เปาโล จึง
วิงวอน คน ทั้ง ปวง ให้ รับประทานอาหาร และ กล่าว ว่า “วัน
นี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลาย ต้อง ค้าง อยู่ใน เรือ และ อด
อาหารมิได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอน
ท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรง
ชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่
เสียไป สัก เส้น เดียว” 35 ครั้น กล่าว อย่าง นั้น แล้ว ท่าน จึง
หยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง
เมื่อ หัก แล้ว ก็ เริ่ม รับประทาน 36 คน ทั้ง ปวง ก็มี กำลัง ใจ ขึ้น
จึง รับประทาน อาหาร ด้วย 37 เรา ทั้ง หลาย ที่ อยู่ใน กำ ปั่น นั้น
รวม สอง ร้อย เจ็ด สิบ หก คน 38 เมื่อ รับประทาน อาหาร อิ่ม
แล้ว จึง ขน ข้าว สาลี ใน กำ ปั่น ทั้ง เสีย ใน ทะเล เพื่อให้ กำ ปั่น เบา
ขึ้น 39 ครั้น สว่าง แล้ว เขาก็ ไม่ รู้ ว่า เป็น แผ่น ดิน อะไร แต่ เขา
เห็น อ่าว แห่ง หนึ่ง ที่มี หาด จึง ตก ลง กัน ว่า ถ้า เป็น ได้ จะ ให้
เรือ เข้า เกย หาด นั้น 40 เขา จึง ตัด สาย สมอ ทั้ง เสีย ใน ทะเล
แล้วก็ แกะ เชือก ที่ มัด หาง เสือ และ ชัก ไบ หัว เรือ ขึ้น ให้ กิน ลม
แล่น ตรง เข้า ไป หา ฝั่ง 41 ครั้น มา ถึง ตำบล หนึ่ง ที่ ทะเล สอง
ข้าง บรรจบ กัน กำ ปั่น ก็ เกย ดิน หัว เรือ ตัด แน่น ออก ไม่ได้
แต่ ท้าย เรือ นั้น ก็ แตก ออก ด้วย กำลัง คลื่น 42 พวก ทหาร คิด
จะ ฆ่า นักโทษ ทั้ง หลาย เสีย กล่าว ว่า จะ มี ผู้ ไหว่ ง่าย นำ หนี ไป ได้
43 แต่นายร้อยปรารภนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวก
ทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำ
เป็นให้กระโดดนำว่ายน้ำหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เห
ลื่อนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดัง
นั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

28

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา
 2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขา
 ก่อไฟรับรองเราทุกคน เพราะฝนตกและหนาว 3 เปาโล
 เก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะ
 ถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้น
 เห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่คงเป็น
 ฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรง
 ธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้” 5 แต่เปาโลได้สะบัดมือ
 ให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ 6 ฝ่าย
 เขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้ม
 ลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็น
 อะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลิอุสได้รับการรักษาให้หาย

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลิอุส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่าน
 ได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน 8 ต่อมาบิดาของ
 ปูบลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไป
 หาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย 9 ครั้นทำ
 อย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และ
 เขาก็หายด้วย 10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลาย
 ประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของ
 ที่เราต้องการมาใส่เรือ 11 ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเรา
 จึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้าง
 อยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแฝดชื่อแคล
 เตอร์และพอลลักซ์เป็นเครื่องหมาย 12 พวกเราแะที่เมือง

ไซราคือสี่จอดอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³ เราออกจากที่นั่นอ้อมไป
ยังเมืองเรยียม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมา
ถึงเมืองโปทิโอส ¹⁴ เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญ
เราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุง
โรม ¹⁵ ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึง
ออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อ
เปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีการ
กำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

¹⁶ ครั้น พวกเรา มา ถึง กรุง โรม นาย ร้อย ได้ มอบ พวก
นักโทษ ให้ กับ ผู้ บัญชาการ ของ ค่า ย นั้น แต่เขา ยอม ให้
เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ ¹⁷ ต่อ
มา ครั้น ล่วง ไป สาม วัน แล้ว เปาโล จึง เชิญ พวก ผู้ใหญ่ใน
พวกยิว มา ประชุม กัน เมื่อ มา พร้อม หน้า กัน แล้วท่าน จึง
กล่าว แก่ เขา ว่า “ท่าน พี่น้อง ทั้ง หลาย ถึง แม้ ว่า ข้าพเจ้า
มิได้กระทำความผิดสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียม
ของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจาก
กรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม ¹⁸ ครั้น
พวกนั้น ได้ไต่สวน ข้าพเจ้า แล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้า
เสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ¹⁹ แต่ว่า
เมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์
แต่มีใ้ข้าพเจ้า มีอะไร จะฟ้อง ชน ร่วม ชาติ ของ ข้าพเจ้า
²⁰ เหตุฉะนั้น เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้า จึง เชิญ ท่าน ทั้ง หลาย มา
เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่าม
โซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล” ²¹ เขาทั้ง
หลายจึงตอบท่านว่า “พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้น

ยูเดีย กล่าว ถึง ท่าน หรือ หา มี พวก พี่ น้อง ผู้หนึ่ง ผู้ใด มา รายงาน หรือ กล่าว ร้าย ถึง ท่าน ไม่²² แต่ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ประรณนา จะ ฟัง ท่าน กล่าว ว่า ท่าน คิด เห็น อย่างไร เพราะ พวก ข้าพเจ้า ทราบ ว่า พวก ที่ ถือ สัทธิ นี้ ก็ ถูก ติ เตียน ทุก แห่ง”²³ เมื่อ เขา นั้น ด่วน พบ กับ ท่าน คน เป็น อัน มาก ก็ พากัน มา หา ยัง ที่ อาศัย ของ ท่าน ท่าน จึง กล่าว แก่ เขา ตั้ง แต่ เช้า จน เย็น เป็น พยาน ถึง อาณาจักร ของ พระ เจ้า และ ชักชวน ให้ เขา เชื่อ ถือ ใน พระ เยซู โดย ใช้ ข้อ ความ จาก พระ ราช บัญญู ติ ของ โมเสส และ จาก คัมภีร์ ศาสดา พยากรณ์²⁴ คำ ที่ ท่าน กล่าว นั้น บาง คน ก็ เชื่อ บาง คน ก็ ไม่ เชื่อ

เปาโล ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

²⁵ และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแก่พวกเขาว่า “พระวิญญูณบริสุทธิตรีศกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว²⁶ ว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต’²⁷ เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย’²⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย”²⁹ เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่³⁰ เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน³¹ ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2022 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a